

**duong
nghiem
mau**

**nhân
văn** TẠP
CHÍ

**TÊN /
BÁT
Lực**

tên bất lực

dương nghiêm mậ

tên bất lực

dương nghiêm mậu

bìa: *Nguyệt san Nhân Văn*

trình bày: *Anywhere*

nguồn: *internet*

tên bất lực

**DƯƠNG NGHIỄM
MẬU**

Nguyệt san Nhân Văn
xuất bản 1972

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

CÙNG ĐÀN H Văn Nghệ 1963 — Văn Xã 1966

GIA TÀI

NGƯỜI MẸ Văn Nghệ 1964 — Văn Xã 1966

ĐÊM

Giao Điểm 1965

ĐÊM TÓC RỐI

Thời Mới 1965

ĐÔI MẮT TRÊN TRỜI

Giao Điểm 1965

TUỔI NƯỚC ĐỘC

Văn 1966

NHAN SẮC

An Tiêm 1966 – Văn Xã 1970

SỢI TÓC TÌM THẤY

NTPH 1966

PHẤN ĐẤU

Văn 1966

KINH CẦU NGUYỆN

Văn Xã 1967

8 | Dương Nghiễm Mậu

NGÀY LẠ MẶT

Giao Điểm 1968

ĐỊA NGỤC CÓ THẬT

Văn Xã 1969

GÀO THÉT

Văn Uyển 1969

NGÃ ĐẠN

Văn Uyển 1970

QUÊ NGƯỜI

Văn Xã 1970

CÁI CHẾT CỦA...

Văn Xã 1971

TRONG HOANG VU

Văn Uyển 1971

CON SÂU

N.D.V. 1971

Sẽ in

CON MẮT ĐÁ ĐEN

Truyện dài

CUỘC ĐẤU BÒ RỪNG

Truyện dài

CÁI CHẾT CỦA MỘT LÃNH TỰ

Kịch

KẺ SỐNG ĐÃ CHẾT

Truyện dài

NUÔI HỦI

Truyện dài

GIỌT NẾN HỒNG

Tự Truyện

BÚT KÝ 1969

Bút ký

TRÁI NỔ TRONG MIỆNG

Truyện dài

Buổi trưa, bầu trời trong vắt, những ngọn cây cao đứng im không một thoáng lay động, Lục nhìn những giọt mồ hôi chảy ròng từ trên ngực xuống bụng, hạt nước nhỏ di động từ từ gây một cảm giác buồn buồn trên da thịt. Tiếng máy xe nổ nghe mơ hồ ngoài đường lộ. Đôi mắt Lục nặng trĩu mệt nhọc, chùng như những bắp thịt quanh mắt và khắp cơ thể đã nhão ra, chùng lại... khí hậu bùng bùng oi nồng của mùa nóng khô nhiệt đới chùng như đã hun đốt quá sức chịu đựng của cơ thể.

Lục ngồi thẳng người, nhích ra một bên gốc cây rồi nằm ngửa xuống bãi cỏ; chàng nhận ra một chút hơi đất mát dưới khoảng lưng trần. Ánh mặt trời len qua những kẽ lá trên tàn cây dày đặc chỉ còn lại như những sợi ánh sáng chói rọi, có những thân lá sáng mỏng vì ánh sáng rọi

12 | Dương Nghiễm Mậu

chiếu phía trên. Tiếng một con chim sâu nào đó thấp thoáng...

Một con chim sâu, một con chim sâu trong những con chim sâu của những ngày thơ ấu, có lẽ thế, một con chim sâu nào tôi đã nghe thấy tiếng nó từ một ngày nào và hôm nay gặp nó. Loài chim sẻ thật là ác độc, tôi muốn nuôi một chim sẻ, nhưng bao giờ cũng thế chúng cắn lưỡi mà chết khi đã đủ lông cánh, đủ sức mà phải sống trong chiếc lồng chật hẹp. Mùa hè chớ bắt chim sẻ mà què chân tay. Lời những người già cả khuyên can.

Tôi đã không chịu được việc người ta mua chim về rồi thả với một hi vọng mơ hồ rằng làm vậy sẽ được phúc. Tôi không chịu vậy, tôi tiếp tục không ngừng tìm bắt chúng với hi vọng nuôi sống chúng bên cạnh tôi, những con chim không có một cái lông, đỏ hồng, những con chim chưa mở mắt khi thấy động thì há lớn mỏ kêu không thành tiếng đòi ăn... tôi đã nuôi từ những lúc đó cho tới lúc nó mở được mắt, đủ lông cánh để bay

lên, và khi đó nó chết một cách yên lặng. Những buổi sớm mai thức dậy ra bên lồng chim, qua những nan tre chỉ còn lại đó một con chim không còn kêu thành những âm thanh trilu mền. Những ban đêm luôn luôn trong đó những con chim của tôi chết đi bí mật. Buổi chiều hôm trước còn bay nháy trong lồng khỏe mạnh và sáng sau không còn nữa... sự sống đã thoát khỏi nhưng tôi vẫn mãi miết theo đuổi, tiếc nuối đuôi theo những con chim vừa bay chuyền, nghe ngóng một tiếng kêu yếu ớt, theo dõi những tiếng chim thúc giục, kêu gọi đứa con của mình ngổ ngang, yếu ớt cố bám những chiếc móng mềm trên những cành cây, chơi vơi trong một bầu trời rộng, và nhiều lúc cánh non yếu mỗi phải sà xuống đậu lại chia ngắn những đường bay mong ước.

Những cố gắng bướng bỉnh của tôi chỉ còn lại những thất vọng, còn lại những nắm mộ nhỏ bằng nắm tay mà tôi đã dành cho những chú chim đã không chịu ở lại cùng tôi, với tuổi thơ, đó là một bày tỏ lòng mền yêu của tôi với chúng...

14 | Dương Nghiễm Mậu

Nhưng sau tôi phải bỏ ý định nuôi cho được một con chim sẻ, chúng không còn là một ý muốn tốt cho tôi mà chúng chỉ còn là một mục tiêu cho tôi thí nghiệm bắn súng cao su... Tiếng con chim sâu như xích lại gần. Tôi chưa bắt được một con chim sâu nào, nhưng tôi đã nuôi được một con sáo đen, tôi đã nuôi nó bằng cả nước bọt tôi, như một kinh nghiệm được lưu giữ: nước bọt tôi, cơm ăn có cho chút muối đã khiến cho con chim sáo không đi đâu được và nó trở thành như một con gà con quanh quẩn, nháy nhót tung tăng, nó chẳng bao giờ còn bay vút lên những ngọn cây cao, ruỗi cánh trên bầu trời rộng... nó đã chẳng sống như một loài chim nữa. Tôi cũng thế, có nhiều lúc tôi tưởng tôi như con ngựa, tôi nuôi ngựa nhưng rồi ngựa cũng buộc chặt tôi vào đời sống của chúng. Tôi chẳng bao giờ chạy đi xa, chẳng bao giờ sống được như Ngưỡng như Thạc, như Quảng, như mọi người, rồi tôi sẽ vui lấp tôi nơi cái chuồng ngựa này mãi mãi. Ý nghĩ ấy làm tôi khô đi trong cơn oi nồng buổi trưa và tiếng con chim như một mời gọi, như một mong ước không thành...

Có lẽ tôi đã trở thành một con ngựa. A, một con ngựa. Mấy tuần nay rồi chúng cử động không ngừng, chúng cuồng lên thở dốc, bọt trắng túa ra hai mép, da thịt nó rùng rùng không ngừng, tội nghiệp con Mai Loan, nó ăn ít đi, chồm lên như muốn thoát chạy, được mang ra sân cỏ trống chúng mừng rỡ khôn tả, chân nhảy nhảy, đầu gục gục, đuôi ve vẩy, có lúc nó chồm cao lên co hai cẳng trước như những con ngựa trong các gánh xiếc biểu diễn tài nghệ đi bằng hai chân sau. Mỗi lần tắm, tôi tưởng như nước bị hút không ngừng trên làn da nóng bỏng rực... Tôi cũng cảm thấy như bầy ngựa, và chừng như bầy ngựa cũng cảm thấy như tôi. Tôi sẽ biến hình thành một con ngựa, một lúc nào đó mình đi bằng bốn chân. Thà vậy đi, làm một con ngựa thật là một con ngựa không hách sao. Nếu không hơn thì nào đó có kém gì một loài vật khác có kém gì loài người.

Nhưng chắc là nó hơn hẳn những thú người mà sống như ngựa, như trâu, như chó, với lối đi bốn chân với xương sống mềm dẻo, với miệng lưỡi ngon ngọt nham hiểm độc ác... Cái thú người

16 | Dương Nghiễm Mậu

tiếm vị, đội lốt loài vật... Nếu biến hình thành ngựa, thì tôi muốn tôi là ngựa thật, một con ngựa đầy đủ là ngựa, không phải là một con vật mà chỉ có con cu là ngựa, cái lưng là ngựa, bốn chân là ngựa, tôi muốn là ngựa hoàn toàn, khỏe mạnh to lớn, phóng mình trên đường trường...

Nếu là một con ngựa trên đường trường, nghe tiếng vó giòn giã, nghe gió thổi ào ào, nghe rừng cây xao xuyến... Mình sẽ chạy thoát khỏi đời sống này, chạy tới nơi còn nguyên vẹn những hoang vu, còn tràn đầy bí ẩn... mình sẽ chạy mãi trên những đồng cỏ bạt ngàn, thở hít không khí trong lành, sẽ vục đầu xuống những ngọn suối ngọt mát, sẽ bỏ mình nằm xuống nền cỏ êm như nhung dưới những tàn cây bóng mát dịu dàng...

Làm một loài ngựa là ngựa. Nhưng một con ngựa không thể nằm ngựa, như tôi hiện nay, phải rồi, loài ngựa không thể nằm ngựa, ngay cả những con ngựa cái cũng không bao giờ nằm ngựa ra như loài người, giống chó cũng không thể nằm ngựa, loài chim cũng không nằm ngựa... chỉ có

loài người nằm ngửa, phơi cái bụng trắng hếu... Nằm ngửa ra, phơi bày những bộ phận có tên mà không bao giờ được gọi ra đầy đủ, không bao giờ được nói một cách bình thường nhưng lại được phơi ra. Đó là cái đặc ân vinh dự, hay là sự trừng phạt mỉa mai phân biệt người với những giống thú khác... Tôi vẫn còn nguyên đây là một con người chưa là một loài thú nào. Làm một loài gì khác, bất cứ, tôi cũng thấy như sung sướng hơn miễn là khi được sống như vậy thì không còn một giống thú gọi là người nữa...

Tiếng con chim sâu đã biến đi đâu, tôi lắng nghe nhưng vô ích, bầu không khí chung quanh lặng im, tôi với tờ báo đắp lên mặt với hi vọng giấc ngủ sẽ đến.

Trong cơn thiếp ngủ chập chờn tôi thấy tiếng động trên nền đất, tờ báo bị kéo khỏi, ánh sáng chan hòa, tiếng ông Thiệp nói ở bên.

– Trông như xác chết, ngủ hủ. Có người kiểm kìa.

18 | Dương Nghiễm Mậu

Nói chưa hết câu ông già đã bỏ Lực lại, băng qua khoảng sân cỏ rộng đi về phía câu lạc bộ. Lực nhìn theo bóng ông nghiêng đổ trên nền cỏ, chấp chờn như muốn ngã xuống. Người đàn ông mặc áo trắng đã đứng vào một lùm cây thấp bên hàng rào, ông già Thiệt đi tới đó, hai người đứng im, có lúc Lực nhận ra ông già Thiệt chỉ tay về phía Lực như nói tới một việc gì liên quan tới Lực. Năng chói chang khiến Lực hoa mắt và có lúc gần như không thấy rõ nữa, bóng hai người nhảy múa trong màu trắng, Lực nhắm mắt lại. Chợt Lực nghe tiếng ông già Thiệt vang trong không khí im lặng, Lực mở mắt nhìn ông già Thiệt vẫy tay gọi. Lực ra năng, vượt qua sân cỏ, đến bên hai người đang đứng. Đó là một người đàn ông khoảng trên bốn mươi, tóc bạc chải mượt về phía sau, mặt vuông đầy đặn với nước da hồng hào khỏe mạnh, ông ta mặc một bộ quần áo trắng thẳng thẳng lịch lãm, chân đi giày trắng, ông mang kính râm gọng vàng, khi Lực vừa tới nơi, ông vốn vãi đưa tay ra bắt về thân mật:

– Lực đây hả, tôi là chú của cháu đây.

Lời nói đầu tiên cũng là một lời giới thiệu khiến Lực ngỡ ngàng. Tôi cũng có một ông chú sao, người này là chú tôi, sao ông biết chắc như vậy. Vậy tôi cũng có một người cha, một người mẹ, tôi cũng có những liên hệ nào đó. Ông ta có nhầm không. Người đàn ông khoác lấy vai Lực kéo gần chàng vào trong khoảng mát. Lực định nói nhưng không biết làm cách nào bắt đầu và gọi người đàn ông như thế nào. Sao ông ta không bỏ mắt kính ra, tôi khó chịu với chiếc kính trên mặt ông. Người đàn ông hơi cúi đầu xuống nói một cách ôn tồn nhỏ nhẹ:

– Chắc là cháu ngạc nhiên lắm phải không, chú cũng biết trước như thế, bỗng nhiên có một người đến trước mặt mình tự xưng là chú, nếu chú ở trong trường hợp cháu chú cũng không thể tránh được nghi ngờ, ngạc nhiên, nhưng đó chính là sự thực, tôi là chú, em của cha cháu, cha cháu đã chết rồi.

Giọng người đàn ông u u không một chút ngập ngừng, những tiếng chừng như đã tròn đủ

với những ý nghĩa không thay đổi. Tôi là chú, em của cha cháu, cha cháu đã chết rồi...

Lục đứng im nghe nhìn ra khoảng sân trống tôi cố gắng nghe, tôi nghe xem tôi đã thấy thế nào về những tiếng nói mang một ý nghĩa nào đó. Tôi là chú, cha cháu đã chết rồi... chết rồi. Ví dụ người đứng trước mặt tôi nói tôi là ông nội của cháu đây, cha cháu chết rồi, mẹ cháu cũng chết rồi. Bao nhiêu những tiếng mang ý nghĩa liên hệ thân thiết nhưng bỗng nhiên tôi nghe như những tiếng đó không có một ý nghĩa nào, nó trên nhãn như một viên cuội, nó có đó như một sự việc dừng đọng không liên can tới tôi, không có một liên lạc nào về ý nghĩa của những tiếng đó đến với đời sống tôi. Cha tôi biết đâu không còn sống. Biết đâu mẹ tôi cũng còn sống, cùng đó những anh chị, những em nhỏ... những người đó sống ở chung quang tôi mà không biết tôi là ai, và tôi cũng không biết gì về họ. Biết đâu tôi đã không thất lạc trong một trường hợp nào đó, một nguyên do thật tầm thường nào đó chẳng hạn như tôi đã bị lạc trong một buổi đi học về,

trong một cuộc dạo chơi, hay là một kẻ nào đó bắt cóc tôi...

Nhưng dù cho nếu những người có những liên lạc ruột thịt đó nay đến với tôi thì cũng đã một người khác, như mọi người, bởi vì họ không có những liên hệ nào khác; họ cũng chỉ liên hệ với tôi như mọi người, và ngày nay một người cha, một người mẹ thật của tôi cũng chỉ còn ý nghĩa của một người nào đó, một con đực con cái nào đó trong công việc sinh ra tôi, và cha mẹ với ý nghĩa của nó cũng chỉ ngừng lại ở đó, nó không mang ý nghĩa của một cuộc sống có thực... tôi thấy xót xa cho mình. Sao tôi phải sống như vậy, nào tôi có muốn. Tôi thấy ghen ngạo và muốn ứa nước mắt...

Người đàn ông lấy gói thuốc ra châm hút và chìa gói thuốc về phía ông Thiệt và tôi, tôi lấy một điếu, người đàn ông đưa môi lửa lại trước mặt tôi, mùi thuốc thơm thoảng nhẹ. Lực lách người đứng sát vào bên hàng rào cây cách xa người đàn ông. Sao trông ông có vẻ giàu có vậy, cha tôi là một người giàu có lắm sao. Những nếp

22 | Dương Nghiễm Mậu

thịt đầy trên mặt, những da đỏ hồng, khuôn mặt vuông không có râu trên cằm, tóc mượt dài chải ngược nằm sát một cách óng chuốt, chiếc quần dài, áo sơ-mi dài tay, đôi giày mũi vuông.., tất cả đều trắng, mịn màng chải chuốt một cách cẩn thận, người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi với tất cả sự khỏe mạnh.

Tôi có thể chắc một điều, ông không phải là một người bình dân; không phải là một người nghèo, ông ở vào loại những người vẫn đến Hội kị mã này, những người sang trọng có tiền bạc, điều đó bày tỏ trong dáng dấp, trong trang phục và những lời nói. Người đàn ông nói:

– Ai biết được cháu sống ở đây, bao nhiêu lần chú đã tìm kiếm mà không biết gì về cháu hết, trước kia cha cháu cũng đã nói bao nhiêu lần là phải tìm cháu, mẹ cháu chết đã lâu rồi, chết từ trước khi cha cháu đi, cha cháu đi, giao việc tìm kiếm cháu cho chú nhưng chú đã không sao tìm thấy, không biết sao để nhận ra cháu cho mãi tới nay.

Người đàn ông ngừng, ông ta lấy ra chiếc khăn tay lau lên vòng cổ và mặt trên đó những giọt mồ hôi tụ lại thành từng dòng muốn chảy xuống, xong ông ta mở chiếc khăn tay trắng ra gấp lại, lật phần ướt vào phía trong. Ông vừa bỏ chiếc khăn vào túi vừa nói tiếp:

– Trông cháu giống cha lắm, đôi mắt và đôi lông mày thừa chạy về phía trên. Cha cháu cũng thế, có điều cha cháu không gầy ốm như cháu, có lẽ tại cháu không được sung sướng, thật tội nghiệp, chú lại đây và muốn đón cháu về sống với gia đình chú, cháu có thể đi học trở lại, cháu nghĩ thế nào?

Lục lặng thinh, ông già Thiệt vẫn đứng im nghe, bỗng ông nói:

– Ai ngờ thằng Lục còn có gia đình, trời, nếu được ông nuôi cho nó ăn học thì còn gì nữa, tội nghiệp cho nó, nó cũng thông minh chứ đâu phải tệ gì, phải rồi, phải ăn học, rồi làm việc này khác chứ ở mãi dầy cho đến già cũng chỉ là một thằng nuôi ngựa khốn khổ mà thôi, thật phước nhé...

24 | Dương Nghiễm Mậu

Thế mà cho mãi tới nay ông mới tìm ra thằng Lực, nhưng cũng còn may cho nó,.. Thế cha nó chết hồi nào vậy...

Người đàn ông nói ngập ngừng:

– Cũng mới đây thôi, nó bị thất lạc từ lâu rồi, cũng may nay biết nó ở đây...

– Làm sao mà ông tìm ra nó hay vậy?

– À, tình cờ tôi đọc được hồ sơ của nó, trong xấp những hồ sơ xin căn cước trước đây, thật là một việc hoàn toàn tình cờ, vâng thật hoàn toàn tình cờ, tôi làm ở một một cơ quan điều tra nhân một vụ truy tìm thủ phạm, người ta tố cáo về một tên Nguyễn Văn Lực, một cái tên như nhiều tên khác tôi đâu có để ý, tôi cũng biết mình có một thằng cháu tên là Nguyễn Văn Lực, đến khi tôi có hồ sơ về Nguyễn Văn Lực thì tôi bật ngửa người ra, nó là cháu mình mà mình không biết, tên họ cha mẹ ghi rõ ràng, và tôi tìm đến đây, đó là nguyên do tôi tìm được ra thằng Lực.

– Vậy chứ nó can vào một vụ gì vậy?

– Một vụ lường gạt.

– Thật phúc, nếu không phải là ông thì chắc có khi nó ở tù rồi, Nguyễn Văn Lực mà đi lường gạt, cái vụ nó ra làm sao?

– Nó là con một gia đình khá giả, cha mẹ giàu có, nó dùng tên của cha mẹ nó tới lường gạt những người quen biết lấy được một số tiền cả hơn một triệu, vì cha mẹ nó là chỗ làm ăn lớn, với một số tiền đó nó rủ một một cô gái còn vị thành niên đi trốn, người ta tìm kiếm hoài không thấy, cuộc điều tra mở ra đã lâu mà không tìm ra manh mối hiện nó ở đâu với đứa con gái kia kể cũng tài thật, không đọc báo sao, cả tháng nay cha mẹ thằng nhỏ kêu người ta chỉ cho họ nơi thằng con đang ở sẽ hậu tạ một món tiền lớn, còn cha mẹ cô gái thì đã làm đơn khởi tố thằng nhỏ về dụ dỗ con gái họ... Mấy đứa nhỏ còn tí tuổi mà đã kinh vậy đó, ông coi có sợ không, thật không ai có thể ngờ được...

26 | Dương Nghiễm Mậu

Lặng lặng nghe câu chuyện không liên can gì tới mình. Sao mình lại không phải là một thằng Nguyễn Văn Lực nào đó, một Nguyễn Văn Lực ôm theo mình hơn một triệu đồng ra đi với một cô gái, chung sống với nhau ở một nơi nào đó mà người ta không tìm ra. Thật là thích thú, sao mình không hề nghĩ tới được một chuyện như thế cho mình, tại sao chưa bao giờ nghĩ được một chuyện phiêu lưu mạo hiểm, những phiêu lưu mạo hiểm mà trong những cuốn sách, những cuốn phim nào đó từng mô tả, quả là mình một con gà chết không hơn không kém, cái thằng Nguyễn Văn Lực nào đó thật đáng mặt, mình phải kiếm nó, kết bạn với nó, chắc nó phải là một thằng chịu chơi ghê lắm... Người đàn ông nói:

– Sao, cháu nghĩ sao? Câu hỏi của người đàn ông đưa Lực trở lại thực tế. Lực ngó ra. Tòì nhìn ra khoảng sân nắng không hiểu người đàn ông muốn nói gì. Người đàn ông chờ đợi rồi nói tiếp:

– Chú muốn cháu về ở đằng nhà chú, không còn là ở đây nữa, Cháu sẽ được đi học cái gì mà

cháu muốn, bây giờ cháu cũng lớn, có lẽ cháu cũng sắp đến tuổi phải đi lính rồi.

Về ở với ông, tôi chợt thấy lo âu vợ vẫn, bây giờ không còn làm thẳng ngựa nữa, rời khỏi những con Mai Loan, còn Tuyết Nhung, rời khỏi cái chuồng ngựa hơi hám thân yêu, xa ông già Thiệt, Lực thấy mình đang đứng ở một chỗ mà phải quyết định, điều mà chưa bao giờ mình phải làm, rồi những ngày sau đó sẽ ra sao, mình sẽ sống giữa những người chung quanh được gọi là thân thích, cuộc sống đó rồi sẽ ra sao? Có thích như hiện sống không?

– Sao, cháu nghĩ sao?

– Dạ thưa ông cháu chưa nghĩ gì hết, cháu...

Lực ngập ngừng không biết nói sao. Cha mình là một người mập mạp chỉ có con mắt và đôi lông mày là giống mình. Mà có chắc mình là cháu của ông ấy không, biết đâu không có một Nguyễn Văn Lực thật cũng có tên cha mẹ như mình, và những điều đó khiến cho mình nhầm lẫn với một người khác.

Người đàn ông nói tiếp:

– Thôi thông thả cho cháu suy nghĩ vậy, bây giờ chú muốn đưa cháu về nhà chơi cho biết thím và các em, cháu về chắc cả nhà mừng lắm.

Lục lưỡng lự. Sao lại không về cho biết, biết đâu không mang lại cho mình một bất ngờ nào đó.

– Vâng, cháu sẽ về thăm nhà với ông.

Lục đi về phòng mình, thay quần áo, Lục thấy tất cả những quần áo mình có không một bộ nào mà thích hợp để đi bên người đàn ông, Lục tưởng tượng tới ngôi nhà mà Lục sẽ bước vào, chắc chắn nó phải là một gia đình giàu có sang trọng. Lục lúng túng để cuối cùng mặc chiếc quần màu xám, chiếc quần Đức đã dẫn đi may cùng, và chiếc áo ngắn tay trắng. Lục cố vuốt cho quần áo thẳng thăn. Nhưng ngấm đi ngấm lại Lục vẫn không hài lòng được và Lục chợt mới nhận ra đời sống khốn khổ của mình, đời sống của những người nghèo, một điều mà từ trước tới nay Lục không hề để ý tới.

Chàng muốn thay đổi ý kiến, không muốn đến nhà người đàn ông, có một điều gì không làm chàng yên tâm. Tiếng ông Thiệt gọi ở ngoài:
– Lâu vậy Lực, ngó bộ ngủ trong đó rồi sao vậy.

Lực đứng im không trả lời. Nhưng tại sao mình không cứ đến xem sao, chết chóc gì mà sợ, không thích ở thì về có sao, mình có thiệt gì đâu. Lực mạnh bạo rời khỏi phòng ra ngoài. Người đàn ông tươi cười:

– Làm gì mà lâu vậy, thôi mình đi.

Vừa nói người đàn ông vừa bước ra, Lực nói với ông già Thiệt:

– Tôi đi chút về nghe ông già, có ai hỏi ông nói chờ tôi nghe.

– Đi thì cứ đi chứ gì mà lo, làm như đi sứ không bằng.

Lực bước ra theo người đàn ông, người đàn ông đi về phía chiếc xe hơi đậu nơi ven đường, chiếc xe Hoa Kỳ sơn trắng lộng lẫy, người đàn

30 | Dương Nghiễm Mậu

ông tới mở khóa leo lên, với tay mở chiếc cửa bên này cho Lực lên, ông vặn cho cửa kính hạ xuống. Lực thấy mọi điều hoàn toàn xa lạ với mình, bất cứ cái gì, từ con chó bằng lông treo nơi cửa kính, cái gạt tàn thuốc bám vào trong lòng xe, cái tựa tay nơi cánh cửa, cái nệm thật êm, đó là những điều Lực chưa được biết tới, và từ trong xe nhìn ra Lực cũng cảm thấy những gì ở ngoài, những xe cộ, nhà cửa chừng như cũng đã khác, có một cái gì ngăn cách giữa một chiếc xe hơi sang trọng với những con mắt nhìn của người khác.

Chiếc xe chạy êm ả trên những con đường nhựa vắng người, buổi trưa hơi nóng bốc lên theo chiều xe chạy len vào chiếc kính chắn gió ủa vào trong lòng xe, giờ này mọi người còn đang ngủ dưới chiếc quạt trần, trong những phòng lạnh kín bưng dưới một vài bóng cây bên đường. Lực nhận ra một vài chiếc xe xích lô đỗ lại, người phu ngồi ngủ trên xe. Những chiếc xe trên đường chạy nhanh hơn, bóng những người đi bộ đứng dưới chân. Tiếng người đàn ông nói:

– Cháu vào làm trong Hội kỵ mã đã lâu chưa?

– Lâu rồi.

– Từ bao giờ.

– Cháu cũng không nhớ nữa, lúc cháu biết lên cháu sống trong trại tế bần, đời sống trong đó bó buộc qua cháu theo những thằng bạn bỏ ra ngoài, cháu đi đánh giày, vì cháu thích ngựa, lại gặp ông Thiệt, ông ấy giới thiệu cho làm trong Hội kỵ mã, cũng không mệt nhọc gì, coi ngựa, và phụ với ông Thiệt trong việc trông nom câu lạc bộ, người ta cho sống ngay ở trong, lại còn có thêm bổng, người ta cho ... cháu cũng không nhớ gì nhiều về những ngày cũ, cháu thấy không có gì để nhớ, cháu muốn quên, và cũng vì vậy cháu nghĩ có lẽ ông đã nhầm cháu, cháu mồ côi từ lâu, cháu nghĩ thế có lẽ cháu đã giống tên với người cháu thật của ông ...

Người đàn ông cười thành tiếng, ông nói vội vàng:

– Không, chú nhầm thế nào được, chú đã điều tra rồi mà, rõ ràng tên tuổi ba má cháu, rồi

32 | Dương Nghiễm Mậu

gặp cháu với những nét giống không thể khác được, đúng cháu mà chú nhầm sao được, chú cũng không hiểu cháu đã thất lạc gia đình từ hồi nào, nhưng chú biết chắc ba cháu có một người con trai, hồi đó hình như chú còn đang du học, cho mãi tới sau này chú cũng không biết gì hơn cho mãi tới nay. Cháu đã sống trong trại tế bần, rồi đánh giày và cuối cùng là hội kỵ mã, thật cực cho cháu.

Cho đến khi cha tôi chết cũng không hề biết những điều đó. Cha tôi đã chết. Ông đã không biết một điều gì. Mẹ tôi đã chết. Điều đó có liên can với ai. Chắc là không. Có phải người ngồi bên tôi đây là một ông chú thật, hay là một người có óc khôi hài đang dựng một màn kịch cho chính ông để trải qua những ngày tháng nhàm chán bỏ trống.

Chiếc xe êm đềm trườn qua mặt nhựa, lưới đi trong những căn phố nóng hầm. Những cơn gió ngược thốc lên những đám bụi xám. Giọng người đàn ông đều đều:

– Ông nội cháu sinh được ba người con trai, một người con gái. Người cả đã mất tích, người thứ hai là cha cháu, rồi đến chú, người con gái út lập gia đình rồi theo chồng sang Lào, đã mất liên lạc với gia đình từ trước chiến tranh. Mỗi anh em một nơi. Ông nội cháu là một nông dân, đúng là một tá điền nghèo khổ, theo như lời ông kể lại lúc đó chú còn bé, một người tá điền như thế nào cháu biết không? Đó là một người không có ruộng để cày, chuyên đi làm công cho các điền chủ, hoặc mượn ruộng canh tác, một đời sống đen tối mãi mãi, không hề hứa hẹn một điều gì. Cuối cùng ông cụ bỏ làng đi. Cháu phải biết xưa kia một người phải bỏ làng đi là rất hiếm, không ai muốn bỏ đi hết dù cực khổ đời sống trong những làng mạc giữ chặt người ta lại cùng những kỷ niệm và dĩ vãng. Ông cụ đã đi, lúc đó ông chỉ mới có hai người con đầu. Chú chưa ra đời. Ông vào Nam và đến sống ở trong một đồn điền cao su, Xưa kia, hầu hết những người nông dân miền ngoài vào Nam đều bắt đầu như thế, sau khi đã quen thuộc, người có chí thì thoát khỏi đời sống phu phen trở thành những người giàu có trong

34 | Dương Nghiễm Mậu

giới buôn bán, còn thì ở lại mang xác bón gốc cao su với cuộc sống tăm tối. Ông cụ đã dờ ra ngoài, nuôi bốn đứa con. Bác cả tự lập, bác là một người ngang ngược sống trong giới tay chơi, chùng như bác đã có chân trong một đảng cướp hay hội kín gì đó. Cha cháu đi lính cho Tây, chú theo một người lái buôn làm con nuôi... Những năm chiến tranh đã đưa mỗi người đi một đường không ai còn gặp lại nhau nữa...

Giọng người đàn ông xuống thấp dần, lập lờ những ý nghĩa không rõ ràng. Tôi lắng nghe về một quá khứ nào đó, cố gắng liên hệ nó lại với tôi nhưng tôi chẳng tìm thấy một liên hệ nào giữa những sự việc mơ hồ nào đó với cuộc sống tôi đã chịu đựng, Chắc là tôi, hẳn là thế, có một ông tổ, những kế tiếp lưu truyền cho tới một ông nội, một người cha... Tôi không thể là một con bọ, một con sâu nứt ra từ một khe đất nào đó. Cho dù, là một con bọ, một con sâu nó cũng phải có một liên hệ nào đó không thoát ra được. Nếu không làm sao để nó có đó. Những cơn gió nóng phả vào mặt, cơn ngái ngủ chờn vờn thoa nhè

nhẹ trên đôi mi mắt. Sao mình không ngủ trở lại. Mình đi với người ta đã đến đâu, có can dự gì đến mình. Một người cha đã chết, một người mẹ đã chết, một ông nội đã chết, một người bác mất tích chắc cũng đã chết, một người cô nữa. Sao tôi không tìm thấy gì trong một liên hệ nào đó...

Ông ta là chú tôi. Tôi cũng không tìm thấy một liên hệ nào nữa. Chuyển xe vẫn chạy, tôi ngã người ra lưng dựa, đầu óc rỗng loãng chống chọi những gì đó tôi không nhận ra. Tôi thiếp đi một lúc rất lâu và tỉnh lại khi nghe tiếng còi xe. Tôi mở mắt và nhận thấy chiếc xe đã quay đầu vào cửa một ngôi biệt thự, Người đàn ông nói:

– Đây là nhà ở của chú, cửa hiệu thì ở dưới phố, dưới đó không ở được, ở đây hơi xa nhưng yên tĩnh...

Đó là một con phố nhỏ, chừng như ở ngoại ô, hai hàng cây cao, những bờ tường có cây xanh, những ngôi nhà mái ngói cũ thấp lúi vào phía sau những khoảng sân có cây. Tôi chưa được sống trong một căn nhà nào như vậy. Sống giữa một

36 | Dương Nghiễm Mậu

ông cha, bà mẹ, anh em trong một căn nhà được gọi là gia đình thì như thế nào. Tôi không biết được. Nếu tôi được sống ở một nơi như thế, tôi sẽ phải làm sao? Từ khởi đầu tôi đã không được sống như một người. Giấc ngủ chập chờn vẫn như chờ đợi ào đến. Cánh cửa sắt từ từ mở ra. Một người đàn ông ít tuổi hấp tấp cố gắng đẩy cánh cửa sắt nặng nề sang một bên: sau đó là một khoảng trống lát gạch kẻ ô màu vàng, trong cùng là một căn nhà bỏ trống, tôi nghĩ đó là nơi để chiếc xe. Người đàn ông đi vội vào trong dẹp bỏ chiếc xe đạp dựa nơi tường trong cùng, người đàn ông để tay lên bánh lái mở máy, chiếc xe nhẹ nhàng vượt qua cổng. Một con chó tây nhảy từ bên thềm nhà mé tay mặt xuống sân sửa băng quơ. Người đàn ông xuống xe. Lực lúng túng mãi mới mở được cửa xe xuống sân. Người đàn ông đi vào hiên, khoác lấy vai Lực:

– Trưa nóng quá phải không cháu.

Lực bước theo người ông nói vâng. Gian phòng rộng mát, Lực thấy dễ chịu. Cửa sổ lớn ngó xuống phía sân tay trái. Một cửa lớn đi về

phía sau có màn màu rượu chát, một cửa nhỏ thông sang phòng bên mặt. Một cầu thang uốn cong chạy phía tường trong cùng. Gian phòng đơn giản, một bộ ghế kê phía ngoài màu vải nhạt nhẹ nhàng, một tủ kính thấp có mấy chai rượu, trên để tượng một cô gái Nhật lồng trong một hộp kính. Tường trổ với một tờ lịch ngoại quốc. Tôi có một ông chú giàu như vậy sao. Có lẽ cha tôi là một người giàu, có khi giàu hơn. Nhưng đâu có chắc gì, Có thể có một ông em giàu và một ông anh nghèo mặt. Người đàn ông bỏ kính ra khỏi mắt bỏ vào chiếc bao đeo nơi thắt lưng, mặt ông đỏ bừng. Chùng như ông là một người ít ra nắng. Những người giàu có đều như thế. Mắt ông hơi lồi ra, mi mắt dưới cộm lên như một đường gân lớn. Ông vừa nói vừa gỡ cà vạt ra khỏi cổ, ông nói một cách đơn giản nào chú cũng đã có một thời gian vất vả, phải làm việc cực nhọc tằn tiện và dần dần gây dựng cho tới nay. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bành êm ái lắng nghe ông nói.

38 | Dương Nghiễm Mậu

Lục, Lục. Tiếng ai gọi vang lên. Buổi chiều đỏ rực trong lòng phố. Tôi dừng lại nhìn quanh quất những người ngang qua đông đảo. Tôi không nhìn thấy ai. Có lẽ tôi đã nghe lầm một tiếng gọi nào đó. Lục. Lục. Tôi dừng lại một lần nữa. Trên lòng đường xe cộ nối đuôi nhau chạy không ngừng, những âm thanh hỗn độn vây lấy tôi. Men rượu choáng váng. Kể cũng là một thứ rượu mạnh khiếp, nếu mình uống như uống la-de thì mình gục rồi và như thế không hy vọng đứng lên mà về được. Cháu để chú cho tài xế nó đưa về. Không không, cháu muốn về một mình, cháu còn có việc. Cháu, như vậy tức là mình công nhận ông ta là chú mình. Chú Vượng. Cái tên Vượng nghe sao khó chịu. Sao không là một cái tên khác, Chú Ba, chú Mười chẳng hạn... Một cái tên sao không thấy khoái gì.

Tôi đã nghe thấy những gì, một người cha, một bà mẹ, những cái chết mơ hồ nào đấy, những căn nhà, những cuộc sống ở đâu đâu không một liên hệ gì tới mình. Bây giờ mình chấp nhận những điều đó? Chấp nhận hay không, có liên

can gì tới đời sống mình đâu? Lực. Lực...Tôi lắng nghe, chăm chú nhìn nhưng vô ích, tiếng gọi như ở một nơi nào đó vọng đến. Chợt tôi nghe tiếng cười. Quảng từ trong một cửa hàng bước ra, đập lên vai tôi:

– Gà chết, làm gì mà như thằng mất hồn vậy, Tôi ngáp dài nhìn Quảng và chảy nước mắt giàn giụa. Cơn buồn ngủ mệt nhọc ủa đến. Tôi muốn tôi đang ở trong cái chuồng ngựa thân yêu, nếu được thế tôi sẽ ngã ngay xuống làm một giấc không cần biết, không cần nhớ tới một điều gì. Tôi dụi mắt nhìn Quảng:

- Đi đâu vậy mày.
- Lang thang.
- Lang thang?
- Lang thang không được sao?
- Tao buồn ngủ quá.

40 | Dương Nghiễm Mậu

Tôi vừa nói vừa ngáp dài. Nước mắt ứa ra, tôi nhìn thấy mặt Quảng méo mó tội nghiệp, lang thang. Tôi nghe thấy tiếng nói nhào nhẹt đó ngang qua lỗ tai bập bùng những tiếng động ào ạt.

Quảng quay mặt ra ngoài đường, chùng như hần đang lơ đãng nhìn gì ở bên kia những xe cộ đang chạy, tôi nghe nó nói không rõ ràng một điều gì đó, tôi nói:

– Sao? Cái gì...

Quảng quay lại hỏi:

– Cái gì?

Tôi nhú mày, cố gắng nhớ xem tôi đã nghe thấy hần nói gì, nhưng tôi không thấy gì cả, tôi hỏi lại:

– Mày đi đâu vậy, lang thang hả.

– Thừa bố vắng, con đi lang thang, bố có đi uống la-de với con không?

La-de, uống nữa cho chết sao, tôi la lên thật lớn:

– La-de...

Tiếng Quảng cười hô hô. Tôi khó chịu nhìn nó:

– Cười cái gì, bố đang say đây, uống nữa cho chết hả, bố về ngủ đây. Mày có ngủ thì về. Nóng quá chịu không thấu.

– Về ngủ với bảy ngựa của mày hả, có mà khùng. Thôi mày đi với tao, về làm gì, buồn muốn chết.

Tôi bước đi, Quảng cùng đi một bên, bóng tối nhòa nhạt, những khuôn mặt lướt qua không rõ nét, có lúc Quảng cũng lạc vào trong đám đông mà tôi không nhận ra. Những người chung quanh chập chờn vây phủ, có lúc tôi nghĩ tới chú Vượng, tôi nghe thấy tiếng cười khoái trá của ông trong bữa ăn, tiếng cười ấy có lúc như một tiếng cười ngạo nghễ trêu chọc. Biết đâu cha tôi

42 | Dương Nghiễm Mậu

không là một người nào đó trong những người chung quanh. Biết đâu ông đang đi tìm kiếm tôi. Điều gì tỏ ra rằng không thể như thế. Quảng cầm lấy tay tôi nói:

– Mình đi đâu bây giờ?

Tôi dừng lại, nhìn Quảng:

– Trông mày như thất tình, hay ông cụ mày mới chết à?

Mặt Quảng nghiêm lại khó chịu. Tôi chờ nó nhưng mãi không nghe thấy. Tôi mở lớn mắt hỏi:

– Mày sao vậy, trông như thằng chết rồi. Tao buồn ngủ quá.

Quảng không nói kéo tay tôi đi, Tôi nói lẩm bẩm: xin lỗi, xin lỗi nghe. Quảng nói như hét vào tai tôi:

– Mày nói gì vậy; khùng rồi hả?

– Tao xin lỗi mày, ông cụ mày còn khỏe mà.

– Ông ấy chết rồi.

Tôi reo lên:

– Thật à, vậy mà tao tưởng mày giận tao về chuyện đó, không ngờ tao nghĩ hay thật. Tao biết thế nào ông cũng chết, không ngờ ông đã chết rồi. Chôn chưa?

– Chưa.

– Bao giờ, nói tao rủ bọn nó đến đi đưa. Tội nghiệp ông. Chết buồn nhỉ, trách nào tao trông mày khác hẳn mọi hôm, trông mặt tươi ra. Ông chết rồi khoái thật.

Quảng lặng im. Tôi hỏi tiếp:

– Vậy bao giờ đưa ông.

– Chưa.

– Để trong nhà cho thối ra à, chôn đi cho rồi, mày còn thuê người ta đánh trống thổi kèn nữa sao quý, ông mà khoái chuyện đó sao. Ông có đi

44 | Dương Nghiễm Mậu

chúc gì lại cho mày không. Sống cho xứng đáng, cho ra người... chẳng hạn thế. Chắc ông khoái mày lắm.

Tôi lấy bao thuốc ra lấy một điếu châm hút. Tôi giặt tay Quảng:

– Ông cụ mày có nghiện thuốc lá không? Ông cụ tao nghiện thuốc Lào.

– Ủa mày còn cha mẹ sao?

– Mày bảo tao do chó mèo đẻ ra sao, ngó bộ chỉ có mày mới có cha mẹ à, tao còn cả một ông chú nữa. Mày có không? Làm sao mày có được tao biết mà. Chỉ có tao thôi.

Tôi khoái trá cười hô hố. Tôi cúi xuống môi lửa, lúc ngừng lên tôi không thấy Quảng ở bên. Tôi kêu Quảng, Quảng. Lúc nhìn lại tôi thấy Quảng ngồi ở một hiên nhà, Tôi ngồi xuống bên.

– Ông cụ mày không biết hút thuốc thật à, tao không khoái một ông cha như thế, như vậy

ông chết sớm đi là hơn, mày nói lại với ông như thế nhưng mà thôi làm phiền ông chi, ông chết rồi mà.

– Thôi im đi.

Tôi la lên theo Quảng:

– Im cái gì.

– Thằng khùng.

Cùng với tiếng nói, Quảng đứng phắt dậy thoi vào mặt tôi một trái đấm, tôi chúi người choạng vạng và ngã xuống. Tôi tỉnh lại dần, ngồi dậy. Quảng vẫn ngồi trên bậc thềm, nó hút thuốc nhìn ra mặt đường một cách thanh thoi. Tôi ngồi dậy đứng lên, phủi quần áo:

– Sao mày đánh tao.

– Không biết. Mày khùng rồi.

– Mày thất tình hả.

Quảng cười vang trong con phố, đêm đã xuống những ánh đèn sáng lên. Màu đỏ gạch như màu máu khô đọng lại từng khoảng. Tôi nghe thấy mình tan loãng trong buổi chiều không mặt mũi. Một nỗi bâng khuâng nào đó bao phủ tôi. Tôi nghe như có một hòn nước đá đang cà theo sống lưng xuống tận xương cụt. Tôi nhìn thấy Quảng như một xác chết khô. Tôi muốn chạy khỏi con phố nhưng đôi chân chùng như đã nát nhẽo khiến tôi co rút lại. Tôi cũng đã chết như cha Quảng. Tôi nghĩ một cách tỉnh táo như thế.

Tôi ngồi xuống thêm gạch, bên Quảng. Tôi nhớ lại dần dần khuôn mặt người đàn bà, những đứa nhỏ, đôi đũa ngà trắng, bông hoa hồng đỏ chót nơi chiếc bàn nhỏ, những tiếng nói lúu rú không rõ nét. Những điều gì tôi đã nghe về một ông cha, một bà mẹ, một người ông, người chú, người bác, người dì, những người còn nguyên là một tiếng gọi, một danh từ chung và một danh từ riêng nào đó lẫn vào trong vô số những cái tên nào đó. Tôi không hình dung ra được một điều gì, tôi không có gì bám víu vào những điều ấy.

Tôi nghe mình như đang chìm vào một cõi hư không. Phải thế không. Tôi thấy tôi mù mịt vào buổi tối nhòa nhạt,

Nếu bây giờ được nằm xuống một chút và ngủ. Tôi nhắm mắt ngồi im nghe những tiếng động vây quanh mỗi lúc mơ hồ thêm. Tôi thấy Quảng ngồi xích lại gần tôi, tay hẩn khoác lên vai. Tôi nói:

– Mà đang nghĩ tới người tình của mà phải không?

– Mà ghen à?

Tôi nghe tiếng nói của Quảng lạ đi, vẻ gì thách thức khó chịu. Tôi ghen với nó, thấy vậy thực sao, nó nhìn thấy tôi như thế thật sao, nó khinh tôi không có một mối tình nào sao. Nó khinh tôi cũng phải, cái ý muốn cãi lại với nó bỗng tan đi mau chóng. Tôi muốn mở mắt nhìn Quảng, nhưng ngay đó tôi lại đổi ý kiến và ngồi im. Tại sao mình không có một người tình. Đức có vợ sắp có con. Quảng người tình trong quân

lao. Còn Ngưỡng, có phải Thảo trong ý muốn nó...

Tại sao mình không yêu Thảo? Sao mình không để ý đến nàng. Khuôn mặt nhỏ, nước da trắng xanh, đôi mắt một mí, nụ cười kín đáo, mái tóc dài, tiếng nói nhỏ ngọt ngào... Tại sao không? Tôi đã để ý tới một người nào, tôi cố gắng nhớ lại. Cô nhỏ bán thuốc lá nơi cửa rạp chiếu bóng. Nàng đã ngồi đó từ khi rạp chiếu bóng khai trương, tôi vẫn thường qua mua thuốc nhưng không chú ý tới nàng, chừng như buổi trưa đó rất nóng, tôi vội trần chạy qua mua thuốc, khi đứng gần lại nơi tủ thuốc, nhìn xuống tôi thấy bụng tôi hơi phưỡn ra, trên đó tôi nhìn thấy rõ những sợi lông tơ và những giọt mồ hôi đọng lại. Người con gái nhìn tôi mỉm cười. Tôi lúng túng không biết làm sao; trời nóng quá, tôi nói một cách vô duyên như vậy nhưng nàng cũng cười đáp lại: anh làm gì trong hội Kỵ mã vậy? Tôi khó chịu, nàng vẫn còn cầm trong tay gói thuốc như muốn giữ tôi lại nói chuyện, nàng biết tôi làm trong hội Kỵ mã, tôi nói: tôi coi ngựa. Nàng cười vẻ thích: anh được

cười ngựa thích há. Nhìn xuống thấy cái bụng mình tôi khó chịu hết sức, tôi đưa tay cầm lấy gói thuốc, bỏ tiền lại rồi vội vàng băng qua đường trở về. Câu chuyện không đâu ấy bỗng hiện ra trước mắt tôi như một việc xảy ra đây. Sao tôi lại bỏ mất một cơ hội như vậy? Sao tôi lại không yêu nàng, sao tôi lại không bắt bồ với nàng. Phải, tôi đã quên đi điều đó, muốn đàn bà tôi có thể rủ một thằng bạn, hoặc đi một mình tới một tổ quỷ nào đó cười nói, anh anh em em, cởi quần áo nhảy một cái rồi về đi uống la-de tráng miệng, thế là xong, nó gần như một công việc điều hòa không hơn không kém, tôi không quan tâm tới những việc lật vạt, mèo chuột, hên hò, nhiều lúc tôi tưởng như tôi sống như một con ngựa hiền lành có tự do, một con ngựa hội Kỵ mã không được sống như tôi. Tôi chỉ thấy hơn điều đó.

Trước những thằng bạn tôi chỉ nói: bọn mày bày trò, cái giống người bày đặt. Rồi có hơn gì. Yêu một người có làm khác được đời sống mình không, tôi vẫn tự hỏi tôi một cách lấp lửng như thế. Ăn thua gì. Nhưng sao hôm nay tôi lại nghĩ

50 | Dương Nghiễm Mậu

tới những điều đó. Một ông cha, một người chú, một bà mẹ, những cái ấy có thật là cần thiết? Tôi loanh quanh như một con chó bị xích vào chân cột. Tôi chẳng bao giờ trả lời cho chính tôi được một điều gì, và người khác, mọi người chùng như cũng không trả lời cho tôi được. Tôi ghen với Quảng. Cũng có thể. Phải rồi sao tôi không như nó, không có một ông bố, một bà mẹ, một người theo đuổi nó; những ngày tháng sống trong những hoàn cảnh khác với tôi. Nhưng tôi có mong, có muốn sống như thế không? Tại sao tôi không thể tự chọn cho chính mình tại sao tôi không thể tình nguyện nhập ngũ, ai cấm tôi đâu, ai cấm tôi không ăn cắp một số tiền, rủ một đứa con gái nào trốn đi. Tại sao, bao nhiêu tiếng tại sao không thể có trả lời.

Tôi ngả đầu sang vai Quảng. Tôi muốn ngủ một giấc cho tỉnh lại. Chùng như những ly rượu mạnh đã hành hạ tôi. Tôi thử nhớ lại trong bữa ăn những chuyện gì đã xảy ra, tôi không nhớ lại được chút gì...

Quảng lay tôi:

– Ê ngủ thật sao cha? Mày nhậu nhẹt với thằng nào mà say dữ vậy,

Tôi ngồi ngay lại, dụi mắt cho tỉnh, tôi hỏi:

– Tao say thật à?

– Đúng lên, tao khát nước quá, kiếm một ly nước chanh uống, đúng mày là một con gà chết.

Quảng đứng dậy, kéo tôi theo. Ánh sáng chập chờn trước mặt. Phải, chính là những ly rượu tổ quỷ nó hành tôi. Đứng trước cái xe nước đá, Quảng nói:

– Cho hai ly chanh đá, ly cối.

Tôi đi vòng vào phía sau nhặt một cục đá nhỏ thoa lên mặt. Chính là những ly rượu tổ quỷ nó hại mình. Chiếc ly đầy lạnh, tôi đưa lên miệng uống một hơi dài. Cổ họng tôi như mềm ra. Quảng vừa uống vừa nói gì đó với người đàn ông tàu. Tôi nghe loáng thoáng không rõ. Chợt Quảng quay sang tôi nói:

– Đã chưa?

– Mấy ly rượu tổ quý nó hành mình.

– Uống với thằng nào vậy.

– Ông chú!

– Ông chú, mày cũng có chú, nhận nhau hồi nào vậy?

– Hồi trưa này, ông tới kiểm và bảo ông là chú tao, ông nói cha tao, mẹ tao, ông nội tao chết hết rồi. Ông giàu. Ông có nhà riêng, có cửa hàng, có xe hơi, trong nhà có nuôi chó, tao có bốn đứa em, ba gái một trai, một bà thím chải tóc cao như tài tử, ông nói ông nuôi tao, cho tao đi học, bảo tao bỏ hội Kỵ mã về ở với ông, ông mời tao ăn cơm với gia đình có người hầu bàn, cho uống rượu tây và những ly rượu tổ quý làm tao choáng váng. Ê ông cụ mày chết thật à?

– Đâu có, tao biết mày say.

– Cảm ơn mày.

Quảng bỗng cười hô hố vẻ khoái trá. Tôi nói:

– Mày cười cái gì vậy.

– Mày vẫn chưa tỉnh, thằng quý. Thôi để tao đưa mày về không lang bang xe nó cán chết tội nghiệp, mấy con ngựa nó biết lấy ai làm hầu cận.

Quảng móc túi trả tiền nước. Nó kéo tôi theo, tôi thấy mình nhẹ nhàng một cách dễ chịu. Quảng đứng nơi vệ đường vẫy tay gọi: xích lô, xích lô. Chiếc xích lô máy ghé vào lề đường, Quảng trả giá, kéo tôi lên. Chiếc xe phóng nhanh trên đường phố, tiếng máy nổ cồn cào khó chịu, có lúc tôi nghe như tôi đang bị nghiền ra trong một chiếc cối xay, thân thì bị lắc xoay trong lòng chiếc cối nhưng không lọt vào những khe dăm, chiếc xe có lúc bỗng lên tưởng như sắp hất tôi ra khỏi xe. Phải rồi, những ly rượu kỳ cục. Tiếng người đàn ông cười vang lên nghe lạ hoắc. Tôi đã từng nghe thấy những tiếng cười đó ở một nơi nào khác, tiếng cười như tiếng những viên sỏi bỏ trong một chiếc hộp sắt tây được lắc lên khô khan ồn ào sự trơn nhẵn.

Ông đã hài lòng vì tìm được một đứa cháu hay ông đã hài lòng vì giới thiệu được với người khác một bà vợ, một con chó, một chiếc xe, hai căn nhà, bốn đứa con cùng bàn tiệc ngon lành. Tôi cũng không biết nữa. Cháu phải ra đây sống với chú thím và các em. Có lúc tôi nghe thấy đó là một lời khẩn khoản, có lúc tôi thấy là một mệnh lệnh nhưng tôi cũng nhìn thấy đó như một lời mời xã giao, một cách níu kéo bề mặt. Có thực ông là chú tôi, có thực ông tìm tôi với một ý muốn tốt không hay có một giấu giếm mưu toan nào. Nhưng với tôi thì ăn thua gì. Phải vậy rồi, như thế việc gì mình phải nghĩ ngợi, nếu muốn thì đến ở, không thì thôi chết chóc gì đâu.

Cái xe thổ tả thật khó chịu. Cái thằng tài xế chắc cũng bị những ly để nó hành. Tôi nghĩ tới mặt một người đỏ gay; mồ hôi đọng trên những chân râu cứng đen, tóc bờm sòm bù lên vì gió. Tôi sẽ ăn mặc một cách sạch sẽ với những thủ quần áo có giá, lúc nào cũng chỉnh tề ăn nói thưa gửi, bởi vì nơi đó không thể là một cái chuồng ngựa thứ hai, không bao giờ, nó có thể là một cái

chuồng nhưng là một cái chuồng khác. Mình có muốn được sống như thế không, mình có chịu được một hoàn cảnh như thế không. Tại sao mình không mơ ước tới một nơi như thế. Tiếng Quảng nói gì đó trong tiếng động cồn cào, tiếng nói mất đi trong gió tạt. Tôi la lên:

– Mày nói gì vậy Quảng.

Tôi không nghe tiếng Quảng nói. Có khi nó đang nói với người tình của nó. Có khi nó đang nghĩ tới những ngày ngoài mặt trận. Nó là một thằng may mắn, Nó là một thằng sống sót may mắn. Vậy sao hấn không hài lòng với những may mắn đó. Một người cha, một người mẹ, những đứa em, một người sống sót hiếm hoi trở về, một người tình theo đuổi, một căn nhà... dù thế nào nó cũng hơn tôi. Vậy sao hấn không cười lên, cười như người đàn ông đó, hấn còn muốn thêm những gì nữa, hấn tìm kiếm một cái gì nữa. Còn tôi, tôi muốn những gì nữa. Có lúc tôi muốn thế này, có lúc muốn thế khác, có lúc thấy mình hài lòng với những gì đã có, có lúc không, cũng có những lúc tôi không muốn gì, thật tình vậy.

56 | Dương Nghiễm Mậu

Tôi thấy tôi những mâu thuẫn chẳng chịt chẳng ra sao. Chùng như tôi nhận thấy mỗi lúc một nặng nề và tôi lết từ từ như một loài bò sát mang trên mình những lớp mai cứng của thói quen cho tới một lúc những lớp mai đó nặng trĩu khiến tôi không lết được nữa. Xe ngừng lại bất chợt giật tôi nhào về phía trước. Tiếng Quảng:

– Xuống thôi, tới rồi cha nội.

Tôi ngồi thẳng, đứng lên, xuống xe. Tôi đã trở về tới cái chuồng của tôi. Tôi đứng xóc lại quần áo và nhận thấy cơn say đã tan loãng, những cơn gió nhẹ thổi từ con đường vắng ra khiến tôi thấy dễ chịu. Tôi moi bao thuốc trong túi ra châm một điếu, Quảng đang trả tiền xe. Chiếc xe nổ máy và vút đi. Tôi nói:

– Sao mày không đưa tao đến một nơi nào khác.

Quảng mỉm cười im lặng nhìn tôi từ đầu tới chân, ngó bộ tôi đã đổi giống rồi sao, ngó bộ tôi là một người khác rồi sao, chỉ mới ngồi trên một

chiếc xe, đến một căn nhà mới, ăn một bữa cơm với những người khác, uống những ly rượu tổ quý mà tôi đã không còn là thằng Lực nữa sao. Tôi vuốt tay lên mặt, nhìn lại quần áo bộ tịch của mình rồi nhìn Quảng. Cái thằng nó vẫn nhìn tôi như nhìn một một con cái nào đó mà nó muốn ngủ với, làm như tôi có mang trong người một đôi vú. Một cái giống, một mảng mộng, một cái gì đó bằng cao su, bằng sành.. Tôi không còn là một con gà chết nữa sao...

Quảng bỗng cười thành tiếng, Lực ngó lên cơn vánh vất chập chờn. Không khí khô nóng, đường phố vang động tiếng xe cộ nôn nao. Một đám đông người từ trong cửa rạp chớp bóng ủa ra và tiếng máy hát lớn dần. Xuất hát vừa vãn. Những khuôn mặt không rõ nét, sự náo động, những chiếc xe dừng lại, những chiếc xe phóng vút đi, tiếng gọi tên một ai đó, đám người tản ra và mất dần, rồi một ít người bắt đầu bước tới và mất vào trong rạp. Ở trong đó những cuộc đời khác, mẫu sống khác, được lặp lại nhiều lần cho người khác nhau. Quảng đi lại ven hàng rào đá.

58 | Dương Nghiễm Mậu

Lực lấy một điếu thuốc châm hút. Lực nói khi Quảng bước lại gần:

– Mày không có chỗ nào khác đưa tao đến thật sao?

Quảng lặng lẽ nhìn xuống phía dưới ngã tư đường. Tới một nơi khác. Chính tôi cũng muốn tới một chỗ nào khác, một nơi nào khác có phải là nơi mình tìm kiếm mong ước hay nó cũng chỉ như ở nơi nào đó mà mình đã tới rồi lại muốn rời đi.

– Tao đưa mày xuống nhà ông chú mày nghe.

– Cái gì?

– Mày hết muốn ở chuồng ngựa rồi hả,

– Ai bảo mày thế.

– Sao mày bảo tao dẫn đến một chỗ nào khác?

Lực lặng thinh. Đã chắc gì ở đó sung sướng, hơn ở đây. Nhưng chắc phải có một nơi nào đó

sung sướng chẳng hạn một làng quê yên bình nào đó, tôi làm vườn, nuôi gà vịt trâu bò, nuôi ong mật; nuôi chim...

Tôi yêu thích một đời sống gần gũi thiên nhiên. Tôi không thể là gốc gác của những kẻ thị dân nào khác. Chú tôi nào có dấu vết gì một nông dân? Nhưng điều gì cấm, ngăn cản một anh nông dân trở thành giàu có nơi thị thành? Đến nhà ông Vương.

Hình như tôi được sinh ra không phải ở trong một ngôi nhà sang trọng, gạch hoa láng bóng, giường ghế êm đềm, ăn cơm bằng những bát đĩa đắt giá, người hầu hạ, quạt máy mát mẻ. Tôi sinh ra sống ở cô nhi viện ghẻ lạnh nhạt nhẽo, hè phố dơ dáy và cái chuồng ngựa bẩn thỉu nhưng thân mật này... một nơi nào khác, Lực nói lớn:

– Mà không dẫn tao đi chơi điếm được sao. Tao thật chán mày quá rồi...

– Mày vẫn say đấy à, tao tưởng mày còn định lấy vợ, nếu mày định thành thánh thì tao dẫn đi...

60 | Dương Nghiễm Mậu

– Tao không muốn là gì hết..vậy còn mày, mày muốn mày là gì?

– Là Quảng.

– Thôi đi, tao chán cái lối của mày rồi. Để tao dẫn mày đi.

– Đi đâu?

– Đi đâu không được, ngó bộ mày sợ à?

– Mày nhìn mặt tao xem ai mà sợ, dân này đâu có ngán.

Lục cười hắc hắc trong cổ họng, tiếng cười của thằng Ngưỡng những ngày nào, tiếng cười khiến thằng Đức khó chịu, tao tưởng mày ở dưới âm phủ về, nghe cô hồn không chịu nổi. Chắc ở trong căn nhà đó rồi tôi không dám cười như tôi được cười, tôi không được nói bằng những tiếng tôi vẫn nói, sống như tôi vẫn sống nơi nào khác. Tôi, trước kia cũng mong ước như thế nhưng rồi tôi đã không còn ảo tưởng về một nơi nào khác nữa, không ở một nơi nào hứa hẹn với tôi, ở đâu

cũng thế, xưa kia tôi mong ước tới những nơi nào đó, rồi tôi cũng đã rời khỏi căn nhà những tiếng thở dài náo nức, những im lặng tức thở, ánh sáng ma trơi chập chờn, những ẩm ướt mệt nhọc, tôi cũng đã tới những nơi khác, nhưng rồi cuối cùng lại tôi vẫn thấy cần thiết phải trở về nơi tôi không muốn sống, như con chuột trở lại cái hang của nó sau mùa lụt tiếp tục đào bới lấy chỗ dung thân.

Thằng Lực có một cái số thoát khỏi cái chuồng ngựa thân yêu của nó sao, nó có số tìm lại cha mẹ, chú bác sống trong giàu sang sung sướng sao. Biết đâu nó không có một cái số như thế. Tôi thì không. Tôi đã đến những nơi khác như kẻ đứng trên một vòng quay, tôi tới những nơi nào đó đã rồi lại trôi đi không hề dừng lại và cái vòng đưa tôi trở lại nơi tôi đã bắt đầu. Không có một nơi nào khác nữa, tôi tin thế, nếu có một nơi nào khác, nơi đó chắc ở phía sau cái chết lặng lẽ bí mật mà rồi cuối cùng mọi người đều tới.

Với tôi, chừng như chỉ còn một nơi đó phải tới, phải tới vì tôi không thể không hay không

62 | Dương Nghiễm Mậu

thể có, mà cái vòng rồi nó đưa tôi tới, nhưng chắc nơi đó cũng không thể là nơi mọi người mong ước tới. Tôi không còn mong ước gì nữa, nhiều lúc tôi nghĩ như thế nhưng rồi ngay đó tôi thấy tôi mâu thuẫn, chừng như tôi đã mơ ước quá nhiều, và sự tham lam đó đã khiến cho tôi không còn mơ ước, cũng có nghĩa tôi đã thất vọng sau những mong ước.

Sau bao nhiêu năm chung sống, sau những đứa con ra đời mẹ tôi đã rời khỏi cái hang, rời khỏi những ràng buộc ra đi, có phải bà đã đến một nơi khác mà bà mơ ước, tôi tự hỏi ở một nơi khác nào đó phải chăng bà đã hài lòng, hay rồi bà cũng hài lòng như tôi. Đi đâu? Nó có thể mang tôi tới đâu trong thành phố nhỏ hẹp này.

Một tiệm nước một cái tổ điểm nào, một thằng bạn nào, hay nó muốn dẫn tôi tới cây cầu hôm nào tôi đã bước tới, đã dừng lại để rồi sao đó... Đi đâu, sao tôi còn tự hỏi tôi, sao tôi còn hỏi nó trong khi tôi đã nghĩ rằng ở đâu cũng vậy, và tôi không hề bao giờ được quyền quyết định, lựa chọn gì về những nơi đó?

– Đi, mày theo tao.

∞

Lục cầm lấy tay tôi, kéo đi, tôi bước theo. Chùng như cơn say thức dậy trong người nó, nó đi như chạy, nó vượt lên, lướt tới, qua đường, qua lẻ. Tôi la lên:

– Mày điên rồi sao Lục?

Chùng như nó không nghe thấy, nó cứ bứt đi bằng bằng không kể gì tới ai, có lúc hấn đâm vào cả những người đang đi trên lề đường. Tôi muốn thoát khỏi tay nó nhưng nó nắm chắc và kéo đi không ngừng, mỗi lúc nó đi một nhanh, gần như chạy và tôi bắt đầu cảm thấy mệt, tôi thở dốc. Tôi la lên:

– Mày điên sao vậy Lục...

Nó mặc cho tôi la, nó vẫn tiếp tục đi, chợt nó ngừng lại, bỏ tay tôi ra, nhìn tôi vẻ ngạc nhiên:

– Mày không chịu theo tao hả?

– Theo mày đi đâu?

– Đi đâu mà không được.

Khuôn mặt Lục lạnh hản đi, nước da tái mét, đôi mắt mở đứng im, đôi môi khô... một khuôn mặt sấp nào đó. Quảng ngạc nhiên mở lớn mắt nhìn không chớp. Tôi tưởng như nó đã chết. Tôi cầm lấy tay nó. Bàn tay lạnh ngắt nhạt nhẽo.

Tôi điên rồi thật sao, nó ngó tôi chi vậy. Bây giờ tôi đứng trước nó đã biết tưởng đi thêm nữa sao. Bây giờ tôi không còn là thằng Lục, chỉ còn là một thằng điên, một con chó dại.,. có thể lắm, buộc gì trong giây phút người ta không thể trở thành thế này, thế khác, thành con vật này, thành con vật khác, một con sâu, con bọ nào đó, một con thú hung dữ hay hiền lành chẳng hạn, buộc gì một người lúc này không là một người khác trong phút giây...

Nó đã nói với tôi về gia đình nó, một phần nào đó, như vậy chắc nó biết thế nào là một gia đình, một người cha một người mẹ, một người anh, người chị, người em, những cô bác, chú thím, họ hàng.... chắc hẳn nó biết hơn tôi, nó thích hợp trong một cuộc sống như vậy. Và chính nó muốn có một gia đình khác, như vậy buộc gì nó không phải là cháu ông Vương, biết đâu người đó không chính thực là chú nó.

– Mà không chịu đi theo tao hả?

– Đi nhưng đi đâu, mà có biết mà đang đứng ở đâu không.

Lực nhìn quanh rồi vội vàng rời khỏi giữa con đường nhỏ những xe cộ đang lách đi qua hai bên. Lực mỉm cười. Quảng cũng cười theo:

– Mà còn say không?

Thật là những ly rượu tổ quý. Những ly rượu đó đã khiến tôi kỳ cục đi chẳng. Tôi nhắm mắt lại một lúc:

66 | Dương Nghiễm Mậu

– Rượu nó làm mày khùng rồi mà, may là mày chưa nhào xuống một khúc sông nào đó, hay đâm đầu vào một chiếc xe nào chẳng hạn... Tao chịu hết nổi mày rồi, ngó bộ mày định dẫn tao đi tự tử nữa sao đây...

Lục mở mắt nhìn chung quanh. Có lẽ tôi đã có hành động của một thằng điên thực. Tự tử, đó là điều tôi không nghĩ tới, có một người nào đã tự tử trong một trạng thái không tự chủ như vậy không. Có một người nào đã chết đi trong một cơn say ngây ngất, không biết là mình đang đi gần tới cái chết, như vậy tôi nghĩ, người đó là một kẻ sung sướng.

Vậy trước đây, khi Quảng leo lên cây cầu, đứng trên dòng sông nước đen nó có biết rằng nó đã lựa chọn như thế hay một cơn say vằng vất nào đã đưa nó tới đó. Lục lắc cái đầu:

– Tao định dẫn mày tới nhà ông chú tao.

– Chi vậy?

– Tao nghĩ có khi mày là cháu ông chứ không phải tao, nếu không mày cũng thích hợp làm một người như vậy.

– Tao hỏi lại mày, mày còn say không?

– Say, mày hãy quên điều đó đi chứ, say mà tao nói chuyện được với mày. Tao không hề say.

– Nếu vậy thì bọn mình đi về.

Vừa nói Quảng cầm lấy tay Lực kéo đi.

– Nhưng về đâu.

– Tao mang mày về cái chuồng ngựa của mày. Mày không chịu hả. Thôi về mà ngủ một giấc đi nội. Cái đầu mày nó hồng rồi. Tao tin vậy.

– Còn mày?

– Tao trở về nhà tao.

Lực đứng im tần ngần, nó ngó mông ra con đường lớn, bóng tối bao phủ, những ánh đèn lướt

68 | Dương Nghiễm Mậu

nhanh trên mặt nhựa, nhìn lên cao một nền trời tối bùng. Giọng Quảng mơ hồ:

– Tao có nhà để trở về.

Tôi thì không có nhà để trở về, điều đó tôi không quên, nhưng những người có nhà để trở về đó có hơn gì tôi. Tại sao có những đứa phải bỏ nhà mà đi, có những cặp vợ chồng phải chia con cái, những kẻ treo cổ lên xà nhà, những kẻ lao đầu vào một chuyến xe lửa, nhào xuống đất từ một tầng lầu cao, quăng mình xuống một con sông, ngủ đi với một liều độc được. Nhưng dù sao thì tôi vẫn là một kẻ bất hạnh hơn hết. Tôi nghĩ thế. Hay ít nhất trong đám bạn, tôi là kẻ bất hạnh hơn chúng nó. Thằng Đức, thằng Ngưỡng, thằng Thạc, thằng Quảng đứa nào cũng hơn tôi hết, chúng sống bay nhảy, những sung sướng có sẵn... Tôi thì không, tôi phải tự nuôi lấy tôi trong phận nghèo hèn nhỏ bé, yếu đuối. Nào tôi muốn thế. Nhưng nào tôi đâu có thể làm khác được. Sao lại không. Sao mà không đến sống với ông chú này nơi đó không sung sướng sao, nơi đó không hơn cái chuồng ngựa này sao. Đã chắc gì,

tôi vẫn thường tự mâu thuẫn với tôi như thế, và luôn luôn như thế. Tôi loanh quanh trong một cái chuồng những vây hãm không thoát ra. Tôi biết vậy, nhưng chính điều biết đó ở giữa những mâu thuẫn khiến tôi không còn tin gì nữa. Mọi điều.

– Thôi mày về đi, tao một mình.

Nói xong Lực bước ngang sang đường không ngoắt tôi. Tôi trở về cái chuồng của tôi. Có phải nó đã tỉnh cơn say. Nó sẽ trở về cái chuồng của nó, hay cơn say mơ hồ đưa nó tới một nơi nào chắc như một lần tôi đã trải qua. Quảng vượt qua đường đuổi theo Lực.

– Mày buồn chuyện gì vậy?

Lực đứng lại nhìn Quảng. Nó không chịu buông tha tôi sao. Nó vẫn nghĩ tôi sẽ tới một nơi nào khác sao.

– Mày nghĩ tao buồn gì?

– Chuyện ông chú nào đó.

– Không, không có chuyện gì hết. Có lẽ tao say thực.

– Thôi để tao đưa mày về.

Lục không trả lời lặng lẽ bước đi, Quảng theo sau, cả hai đều im lặng. Về tới Hội kỵ mã, Lục bước vào trong cổng, Quảng đứng lại ngoài. Tôi không biết nó đang nghĩ gì trong đầu nó, một khơi dậy nào, một nhắc nhở nào về gia đình, cha mẹ anh chị em nó? Nếu tôi bỗng nhiên một hôm nào đó có người tới nhận là chú, bác anh chị gì, lúc ấy tôi sẽ nghĩ sao, tôi không thể tưởng tượng được trong tình cảnh đó. Làm cách nào để tôi tin rằng đó là một người thực có những liên lạc với tôi. Nhưng nếu đó là một sự thật Tôi không muốn ở trong tình cảnh đó. Có phải những người không được sống trong gia đình đều mong ước được sống trong gia đình, đều nghĩ rằng trong đời sống có hạnh phúc. Nhưng với tôi, có lẽ chỉ riêng trong trường hợp tôi, tôi không thấy những điều đó. Không nơi nào hứa hẹn những hạnh phúc toàn vẹn, tôi tin thế, có chăng một sự tương đối nào. Lẽ dĩ nhiên không có tôi trong điều này.

Tôi riêng ra. Người ta cũng có cha, có mẹ, chị em như tôi nhưng sao người ta tươi cười. Tôi tin nếu Lực sống trong hoàn cảnh của tôi nó sẽ không bao giờ mong ước. Nhiều lúc tôi muốn tôi là một đứa trẻ mồ côi nào đó, hoàn toàn mồ côi, chắc chắn trong trường hợp đó hạnh phúc hơn những kẻ sống trong những gia đình mà thấy mình mồ côi, thấy những ràng buộc vô lý buồn phiền...

Quảng quay trở ra. Tôi muốn để mặc nó những ý nghĩ trong đầu...

o O o

Lực ngừng tay cọ chiếc bàn chải trên đùi con Kim Loan, tiếng một người nào đó loáng thoáng không rõ ngoài hiên nhà, Lực im lặng lắng nghe. Lúc sau tiếng nói im lặng và tiếng bước chân ngang qua khoảng hiên đi vào lối giữa chia phòng Lực với khu chuồng ngựa. Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá thơm phảng phất. Ai

vậy. Sếp xuống sao. Lực bỗng giật mình vì tiếng ông Vương nói:

– Cháu đang làm gì đó?

– Dạ... thưa ông cháu tắm ngựa...

– Ông, sao cháu khách sáo vậy, cháu không tin chú là chú thật của cháu sao?

Lực im lặng không biết nói sao, ông Vương đi lại đứng nơi những chiếc song chắn ngựa, ông ngâm một chiếc tẩu thuốc lớn, không đeo kính, chiếc áo dệt trắng hở cổ rộng phơi ra làn da đỏ hồng khoẻ mạnh.

– Trời, con ngựa này giống tốt quá nhỉ, chân cao mà cứng, bọn ngựa đua bây giờ tẻ gớm, trông ngựa không ra ngựa, thật chẳng khác gì những con ngựa kéo xe về già, chạy thở không ra hơi, lúc trước chú đã tính hùn với người ta nuôi ngựa đua... Ngựa ở đây người ta coi sóc kỹ quá nhỉ, lương của cháu có đủ sống không?

– Dạ cũng đủ...

- Chắc cũng vất vả lắm, cực nhọc nữa.
- Dạ cũng thường.
- Thế cháu phải làm những việc gì.

– Dạ cũng không có gì, lo tắm rửa cho chúng nó, coi cho nó ăn, rồi trông cho những người tập cưỡi, cũng đôi khi thôi, vì những người ở đây phần nhiều đều biết cưỡi cả rồi, việc cũng nhàn, không có gì nhiều, ông xếp lại tốt...

Ông Vượng nhìn khắp khu chuồng ngựa, mỗi con ở trong một khoảng riêng ngăn bởi những chấn song gỗ, nền lát gạch vuông lớn được rửa sạch sẽ khiến cho không khí cũng thoáng mát dễ chịu. Giọng ông Vượng ôn tồn:

– Chú có ý mong cháu lại chơi sao không thấy cháu lại. Sao cháu không đến chơi với chú.

Lục lặng lẽ xách thùng nước bỏ ra ngoài rồi cúi người chui ra khỏi chuồng ngựa. Lục đi về phía đầu nhà đổ nước, rửa chân tay, Lục cúi

người mở nước cho chảy xối xả lên đầu rồi thả người cởi chiếc áo lót ra làm khăn lau người. Tại sao tôi vẫn không tin ông Vương là chú tôi, tôi vẫn không nghĩ tới việc rời khỏi đây, có lúc tôi đã gần quên đi câu chuyện đã đến và không còn muốn nhắc đến nữa.

Ông Vương lại xuất hiện và đòi tôi phải trả lời những điều tôi không muốn nghĩ tới và không biết phải trả lời sao. Ông không phải là chú tôi, tôi không chắc như thế, tôi cũng không muốn nói với ông như thế, còn tới ở với ông, chắc tới đó tôi được sống sung sướng đầy đủ hơn, nhưng sao tôi không thấy ham muốn được tới đó, làm sao để tôi nói vậy cho được, sao ông không quên tôi đi.

Ông Vương rời khỏi chuồng ngựa đi theo Lực ra đầu nhà, ở đó vượt lên cao một bức tường, nơi đầu nhà một hội trường lớn kế bên, từ có ông nhìn thấy một phần khoảng vườn cỏ của hội kỵ mã, và phía bên này nhìn ra con đường lớn, mé bên kia là rạp chiếu bóng.

– Kể cháu ở đây, cũng thích nhỉ, tự do nữa, thế cháu ăn uống ra sao?

– Dạ ông Thiệt có gia đình ở trong này, cháu ăn cơm với ông.

– Thế cháu ngủ ở đâu.

– Dạ cháu có phòng riêng ở trong này.

Lực đi vào trong nhà, vượt qua khoảng chuồng ngựa, rẽ vào lối đi nhỏ và đứng chờ ông Vương ở cửa phòng, ông Vương chậm chạp đi sau, dáng cố gắng khoan thai ngắm nghía cảnh vật chung quanh một cách tò mò... Giữa ban ngày nhưng gian phòng cũng tối, ánh sáng nhạt từ trên một miếng kính chiếu xuống. Lực bật ngọn đèn nhỏ lên:

– Cháu ở trong này.

Ông Vương cầm chiếc tẩu thuốc ra tay đứng vào khung cửa nhìn một lượt căn phòng, chiếc giường nhỏ, những tấm hình trên vách, chiếc kệ mấy cuốn sách; mấy cái ly, và những vật thường

76 | Dương Nghiễm Mậu

dùng. Bức hình con ngựa đua và thằng dô-kê được dán nơi một chỗ đẹp nhất, thằng đánh bốc dữ tợn nữa. Sao không có một tấm hình khỏa thân nào. Ông Vương có vẻ ngạc nhiên về điều này. Thường trong những phòng của mấy cậu độc thân những hình khỏa thân, hoặc các tài tử vẫn thường được trưng, ở đây ông không thấy điều đó. Ông Vương nhìn quanh quất:

– Ở đây chắc nóng lắm phải không.

– Dạ cũng thường và quen đi, cháu có thể ngủ ở trên hội quán, tối ở đây không có ai.

Ông Vương bật lửa hút một hơi khói dài:

– Cháu sống tự lập được như thế này cũng là giỏi. Thế cháu có học hành gì thêm không.

– Dạ không.

– Thế cháu nghĩ cháu sẽ sống mãi như thế này sao. Rồi còn tương lai chứ, phải nghĩ đến mới được, sống thì phải tiến thủ...

Ông Vượng ngồi xuống mép chiếc giường sắt, có một mùi hôi ẩm ướt khó chịu đối với ông. Lực cũng ngồi xuống nơi cuối giường, Lực thấy khó khăn trong cách nói, sống thì phải tiến thủ, câu nói như một lời khuyên. Sao mình không nghĩ tới chuyện học hành, tới chuyện xây dựng lấy một đời sống khá hơn trước, rồi mình chết già ở đây sao, cũng có lúc nghĩ đến nhưng rồi tôi vẫn cho rằng số tôi dù có cố gắng cách nào tôi cũng không thoát được ra những gì đã chờ sẵn tôi, có cố gắng chăng nữa tôi cũng chuốc cho tôi thêm những cực nhọc, và tôi yên phận làm một thằng nuôi ngựa, sống như mọi người, tôi có thua gì ai, tôi cũng có cơm ăn, áo mặc, chỗ ở, có một nghề...

Từ trong một cái thùng rác nào đó được nhặt ra, nuôi sống trở thành một người, tôi tưởng số tôi như thế cũng là quá rồi, còn đòi thêm gì nữa. Nhưng sao mình lại không cố gắng xem sao.

Ông Vượng lặng lẽ cúi xuống, chân ông di di xuống đất, ông nói giọng đều đều dễ nghe:

– Chú đã nói qua về gia đình mình cho cháu nghe. Chú có cảm tưởng như cháu không tin những điều đó, chú không biết phải làm sao cho cháu tin rằng những điều chú nói đó là những điều thật. Chú thấy cách sống của cháu cũng giống với cha cháu nữa, một cuộc sống bình thường, nhưng cha cháu căn cơ và có chí tiến thủ hơn cháu, cha cháu không muốn sống mãi trong cảnh khổ, ông đã tìm đủ mọi cách được sống sung sướng hơn, cha cháu lại là một người thích bay nhảy, không chịu sống ở một nơi nào lâu, ông tìm đủ mọi cách đi đây đi đó, chính điều này khiến ba cháu sống phiêu lưu và nhiều lúc thành liều lĩnh, mạo hiểm nữa. Đó là thời cha cháu chưa vào lính cho Tây...

– Cha cháu đi lính cho Tây?

– Điều ấy có gì là lạ, trước kia thiếu gì người đi lính cho Tây, mình nô lệ mà, đâu có được sống độc lập như bây giờ, còn có những người vào dân Tây nữa thì sao, hồi đó chú tính vào dân Tây cho dễ làm ăn, nhưng sau rồi lại thôi, chết chóc gì đâu, có vào dân gì đi nữa thì mình vẫn là người

Việt, miễn mình còn là người Việt thôi, chú thấy vậy đó!

Lục đứng lên với chai nước lọc rót một ly đưa cho ông Vượng:

– Cháu uống nước lọc quen rồi, sống một mình... chú uống tạm.

Ông Vượng cười thành tiếng, tiếng cười cố gắng làm vẻ dễ dãi, bình dị, ông đón lấy ly nước uống một ngụm:

– Uống nước lọc lành cháu ạ, cái hồi giặc già người ta còn phải uống nước ruộng thì sao, có nước chín mà uống là hay rồi. Có hồi bác sĩ bắt chú mỗi ngày phải uống lấy ít nhất một lít nước lạnh, cấm không cho uống rượu, cà phê, nước trà, chính cũng vì vậy mà sau này chú béo ra đó, không hiểu sao nước mà có thể làm cho người ta mập ra được...

Uống hết ly nước ông Vượng đứng lên tự ý để chiếc ly lên trên chiếc kệ. Lục cố kiếm một

điều gì đó nói với ông nhưng Lực không biết có điều gì để nói, chừng như những điều Lực có thể nói không phải để nói với ông Vượng.

Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đối diện với Lực, ông Vượng cầm chiếc tẩu ra tay giọng nghiêm trang nhìn Lực.

– Vậy chú hỏi cháu: cháu có tin rằng chú là chú của cháu không. Cháu cứ nói thực, có gì đâu mà cháu phải ngại.

Lực lúng túng đưa ngón tay trở của tay phải xuống về ghét nơi dưới bàn chân. Những viên ghét tròn lăn rơi xuống nền gạch, Sao ông lại bắt tôi phải trả lời một câu hỏi như thế. Nếu tôi nói không tin. Như thế có khó cho tôi không. Mà thực tình tôi không có một ý rõ ràng nào về điều này, tôi muốn tin nhưng tôi không đủ yếu tố để tin một cách vững chắc, tôi cũng không có cách để chối rằng những điều ông Vượng nói hoàn toàn không thể có. Nửa tin, nửa không tin đó là điều tôi muốn nói với ông.

– Này, thế cháu chưa phải đi lính sao?

– Dạ không phải đi.

– Sao vậy.

– Cháu không đủ sức khỏe, cái tay cháu bị run, người ta nói tay run không thể cầm súng được và cho về.

– À, à, vậy hả, nếu không thì cháu phải đi rồi chứ còn gì.

– Vâng đáng lẽ cháu phải đi lâu rồi.

Ông Vượng đã chuyển câu chuyện và chừng như ông không còn muốn nghe tôi trả lời về điều ông đang muốn biết, tôi nghĩ ông đã hiểu điều tôi muốn nói, và ông không muốn phải nghe tôi trả lời.

– Bây giờ cháu có thông thả không?

– Dạ cũng không bận, buổi sáng cũng không có gì, tắm ngựa, quét dọn xong là hết việc, buổi chiều thì cháu thường phải ở lại vì hội viên

82 | Dương Nghiễm Mậu

thường họ chỉ tới vào buổi chiều, uống rượu, tập ngựa, nhưng hồi này cũng vắng, họ về bên nước cũng nhiều, chỉ có một ít người mà bây giờ đa số là người Việt.

– Người Việt mà họ ở trong hội này?

– Họ dân Tây, từ thời nào...

– Vậy người Việt mình xin vào hội có được không?

– Chừng như không, chú muốn vào sao?

– Không, chú hỏi cho biết, mình đâu nhiều tiền bạc gì mà vào, người ta phải là dân tư bản kia mới sống như vậy được chứ. Thôi để tới trưa chú trở lại đón cháu đi chơi nghe, cháu không bận gì lắm chứ, chú muốn đưa cháu xuống cửa hàng chơi. Nếu cháu không muốn đi học nữa cháu có thể xuống dưới cửa hàng trông nom cho chú, công việc cũng không có gì, làm việc cho vui thôi mà, chú cũng tính mở mang chuyện làm ăn...

Ông Vương không chờ Lực trả lời, ông đứng lên bước ra:

– Thôi chú về nghe.

Ông Vương đi ra khỏi, Lực nghe tiếng giày của ông vang ngoài lối đi cho tới lúc mất hẳn, Lực ngả người nằm xuống giường. Ánh nắng chói trên tấm kính, buổi sáng đã trôi qua...

Tôi nằm im lắng nghe tiếng động của buổi trưa mỗi lúc một dâng lên ồn ào, chú Vương sẽ bước lên chiếc xe hơi bóng nhoáng êm êm lướt đi trong lòng phố ồn do tiếng động và đặc khói xe, qua cặp kính râm ông nhìn thấy phố xá êm dịu, ông sẽ trở vào căn nhà quen thuộc ngồi vào bàn ăn với những món ăn ngon lành cùng sự thân mật của gia đình.

Cha tôi không được sống như thế, cha tôi sống lên trong một đồn điền cao su tối tăm, vật lộn với đời sống, lên đường làm thẳng lính đánh thuê cho giặc Pháp, vào làng Tây. Nghĩ thế tôi

84 | Dương Nghiễm Mậu

mũi lòng. Nếu tôi có một người cha thực như vậy tôi cũng không thấy vinh dự gì. Tôi không tin cha tôi là một người như vậy, Tôi không bao giờ muốn có một người cha như ông Vương nói. Như vậy thì cũng có những người con không muốn có cha mẹ, không muốn có một cái gì hết.

Có phải Quảng cũng không muốn nói như vậy, có phải người ta chỉ tìm kiếm những cái người ta không có, người ta chỉ muốn sống bằng ảo tưởng? Tôi không muốn tin như thế. Tôi vẫn muốn tin tôi có một người cha, một người mẹ, những người thân yêu khác, tôi không muốn là một vật bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên có đó...

Nhưng biết đâu chính người mà ông Vương nói với tôi đúng thật là cha tôi, như bao nhiêu người khác có những người cha tầm thường, những người cha ăn trộm, ăn cướp, hiếp dâm, những người mẹ ngoại tình, làm điếm...

Nhưng tại sao mình lại chối đi một sự thật tự nó có đó, cái mình không thể muốn hay không mà chỉ còn là mình có chấp nhận hay không...

mà chấp nhận hay không đâu có thay đổi gì chính mình... Tôi không muốn là gì hết...

Cơ văng vất chập chờn đưa tôi vào những cảm giác ngây ngất mù tối... Anh Lực, anh Lực... tiếng một người nào đó gọi, tiếng gọi vang lên giạt qua giạt lại trong một không khí cồn cào ồ ạt... đôi chân nhỏ, chiếc quần đen, sồn gấu nhàu nhuội, chiếc áo cánh ngắn màu vàng nhạt, cái bụng thắt lại, khoảng ngực đầy hằn rõ lần áo lót, chiếc cổ gầy đen, mái tóc rối, cái mặt dài khô, đôi lông mày rậm, đôi môi thô lớn, con mắt lá dăm.

Lực vùng người đứng dậy, bọn nó nói tôi là một con gà chết, một thằng liệt dương, tiên sư chúng nó, tôi muốn thành một con quỷ râu xanh. Anh Lực, anh Lực... Tôi đứng im nghe tiếng Thơm gọi thất thanh, nó lùi dần ra ngoài lối đi, vâng, tôi là Lực đây, tôi không là một cái gì khác. Lực vịn tay vào tường nhìn Thơm:

– Gì đó cô?

– Anh không đói sao? Ba em chờ anh sang ăn cơm, em tưởng anh đi đâu... anh làm sao vậy.

Lục lắc đầu, tôi tưởng như nghe thấy trong đầu mình tiếng nước sóng sánh, chừng như óc tôi đã từng vữa ra như một khối sáp bị bỏ vào trong một lò lửa, vừa sau đó chảy ra, tràn khỏi. Con quỷ nó định hiếp em, em không biết sao. Tôi lặng lẽ nhìn Thơm, Lục nói:

– Anh sang đây.

Vừa nói Lục vừa đi về phía chuồng ngựa, cúi đầu vào trong chiếc máy nước, chiếc máy chảy xối xả, một lúc lâu Lục mới bỏ đầu ra, lau mặt bằng hai bàn tay không và đi vào phòng ông Thiệt ngồi xuống bàn ăn. Ông Thiệt nhìn Lục nói :

– Ông chú lại tới hả, sao không tới ở với ông ấy cho tao nhờ vả chút xíu, ngó bộ muốn trở thành thằng nuôi ngựa suốt đời sao.

Tiếng nói ông Thiệt trệu trạo, ướat át những hơi men, làm một thằng nuôi ngựa cho tới chết? Sao không được.

Thơm ngồi phía dưới đang bới cơm trong chiếc xoong trắng nhỏ, mồ hôi vã trên khoảng

gáy sâu, mái tóc những ngọn khô nâu, giọng ông Thiệt lẽ nhè:

– Má mày đâu không ăn cơm?

Thơm ngừng đầu lên:

– Má xuống dưới dì Năm; chiều mới về, tối qua má nói với ba rồi.

– Xuống việc chi vậy.

– Con không biết.

Tiếng ông Thiệt ừ hử trong cổ họng, Thơm xới cho mình một chén cơm rồi vào bàn ăn, mắt nhìn xuống mâm lặng lẽ. Lực ăn vội vàng rồi đứng lên trở về phòng. Có lẽ tôi bắt đầu đổi giọng, tôi bắt đầu không là con gà chết nữa. Ngồi nơi giường, Lực mở rộng hai tay để ngửa trên thành giường, những mạch máu xanh nổi, những nếp nhăn trong lòng tay, những khoảng tím không đều, một lúc nào tôi thấy ở đó những lông lá mọc ra, cùng những móng nhọn, nhưng tôi vẫn thấy chùng như những đường gân vẫn rung lên không đều, những đường gân bỗng trở thành như

88 | Dương Nghiễm Mậu

những con sâu không đầu, không chân, không đuôi lẫn mình trong làn da xám đen, một con sâu nào đó bò vòng quanh khắp cơ thể, ví dụ vậy, rồi một hôm nào nó cắn thủng lớp da thò đầu ra rồi bò khỏi cơ thể, lúc đó có khi mình không gì nữa, người tóp đi như một cái xác rỗng...

Lực rùng mình. Tôi sợ tôi một lúc nào đó. Có phải tôi sắp thành một con vật thật kỳ quái không có tên gọi chưa bao giờ xuất hiện, trong trường hợp đó nhất định không có ai là cha tôi mẹ tôi, không có một liên hệ gì với những người chung quanh, khi đó có lẽ những người thấy tôi sẽ cùng hùa nhau tìm một chiếc gậy, một hòn đá, một thỏi sắt nào đó và cùng nhau đánh tôi cho chết... Nếu như vậy, mà biết đâu rồi không là một sự thật. Khi đó chắc không còn ông Vượng, không còn một ông Vượng muốn nhận tôi là cháu, không còn ai muốn là chú của một con vật. Còn hiện nay tại sao ông lại nhận ông là chú, có lợi gì cho ông, đã lâu rồi tôi không còn tin gì nữa, điều gì cũng như sau đó ngấm chứa một mưu toan...

Bốn bức tường ám khói nham nhuếch màu vôi vùng cũ, những mảng mạng nhện trên mái ngói, mùi ẩm mốc bao quanh, có phải tôi là một con vật bị nhốt trong một cái chuồng không, có phải tôi là một kẻ tội đồ đang bị giam trong một nhà ngục không...

Lực đứng lên bước ra ngoài đóng cửa lại. Tôi phải đi khỏi đây. Tôi không muốn ai nhìn thấy tôi biến thành một con vật kỳ quặc, tôi không muốn cho người ta biết con vật kỳ quặc kia là một con người tên Lực. Tôi vượt ra đường ông Thiệt đứng trong nhìn ra cất tiếng gọi:

– Trưa mà đi đâu vậy.

Lực băng qua đường sang trước rạp chiếu bóng. Tiếng ông Lực nói phía sau:

– Đi coi xi-nê hả.

Lực bước vào trong rạp xi-nê, chiếc cầu thang vượt lên cao.Ừ sao mình không đi coi xi-nê, ở trong bóng tối đó biến thành cái gì không được, Lực tiến tới chỗ bán vé móc tiền cầm tấm vé xanh trong khoảng lưới sắt. Lực ngạc nhiên

90 | Dương Nghiễm Mậu

nhìn thấy một con hổ cái có đôi môi đỏ chót, mắt nhìn trừng trừng rồi nhếch mép, nó đã biến thành con hổ cái hồi nào vậy, có phải là cái đứa con gái mọi ngày đó không, có phải chung quanh tôi mọi người đang biến thành những con vật. Tôi vội lách mình ra khỏi lối đi được ngăn bằng những ống sắt. Chiếc cửa sắt mở hé, thảng chà và hôm nay đã mọc thêm một cái sừng, tôi chắc cái sừng mới nhú lên trong chiếc khăn quấn kín đầu.

Tôi chìa chiếc vé xanh, đôi tay lông lá cầm lấy một cách dữ tợn, tôi vượt qua bước vội lên cầu thang, tôi tưởng chậm lại một chút hẳn sẽ ôm chầm lấy tôi và ăn tôi ngấu nghiến... Vạch bức màn bước vào, tôi đứng im nhận lối đi trong bóng tối, chợt một ánh đèn pin soi vào mặt tôi rồi vẽ những đường sáng lấp lánh trên nền gạch, theo với ánh đèn tôi bước vào và ngồi vào một chiếc ghế trống.

Chuyến xe lửa đang chuyển bánh và chạy mỗi lúc một nhanh, trên một toa xe một người đàn bà đang hốt hải nhìn lại phía sau cùng tiếng la hét, một gã đàn ông đang đuổi theo một con tàu,

cách một khoảng ngắn rồi cuối cùng hắn đã bám được tàu và nhảy lên... chuyển tàu vút đi xa mãi. Đèn bật sáng. Không khí im lặng bỗng loãng tan, tiếng ồn ào cùng với tiếng nhạc vang lên, một số người đứng lên ra về, một vài người đổi chỗ, một cặp trai gái ngồi phía trên cao bám sát vào nhau; đôi chân dài trắng ló ra ngoài chiếc váy ngắn, tay người con trai đang thoa trên khoảng tay trần của đứa con gái, chừng như hai người đang thì thầm gì với nhau. Chắc chúng nó đang rủ nhau tới một căn nhà nào đó. Tao có cái chuồng ngựa bên kia, muốn tao cho mượn.

Lục nhìn hàng ghế của mình ngồi, không một người. Dưới nhà trong tầm nhìn, những hàng ghế gần sát màn ảnh không một người, màu ghế đỏ khó chịu, mấy người đi chậm chạp vào phía nhà vệ sinh, một đứa nhỏ chạy giữa những hàng ghế trống, Lục ngả người ra sau ghế, bỏ dép gác chân lên lưng hàng ghế trước mặt, một con mụ già tàu bưng một cái hộp thuốc tới chìa vào mặt Lục, tôi không nghe rõ tiếng của con mụ, con mụ đứng mãi tôi vừa định la lên thì mụ bỏ đi tới trước mặt một người khác, một số

đèn tắt đi, trên màn ảnh ngọn quốc kỳ bay phấp phới, tiếng nhạc vang lên; tiếng ghế động, Lực đứng lên theo cùng mọi người, nếu không có xi-nê tôi không bao giờ được chào cờ, được nhìn thấy Tổng Thống, ví dụ mỗi lần mình xuất hiện được mọi người đứng lên nghiêng chĩnh như thế, nhưng nếu tôi được trông thấy tôi trên khung vải trắng kia chắc tôi không thể nào khác là vắng tục. Ngọn cờ đã biến mất, mọi người ngồi xuống, những dòng quảng cáo trên những khoảng màu, tôi nhắm mắt lại muốn ngủ, chợt đèn lại bật sáng trở lại, một giọng ca buồn thảm, mình phải đi đái một cái rồi vào coi cho yên tâm, tôi đứng lên, bước xuống những bậc thang, khi ra tới cửa tôi nhận thấy một người đi theo phía sau, tôi bước vào trong nhà vệ sinh hắn theo sau, hắn cũng đi đái, tôi nhìn sang phía hắn, hắn đang nhìn tôi và mỉm cười, hàng râu xanh cắt tỉa cẩn thận, cằm vuông, nước da trắng xanh, đầu chải mượt dáng người thanh nhã. Tôi đứng ra trước chậu rửa mặt nhìn thấy hắn đang lắc người trong gương. Thật là một thằng khả ố. Tôi cúi xuống vớt nước lên mặt. Tôi ngừng lên và thấy hắn đứng áp nơi sau

lưng, tôi tránh người sang một bên hẩn lại mỉm cười với tôi trong gương. Hẩn không rửa tay, hẩn lấy ra một bao thuốc chìa ra phía tôi:

– Hút điếu bồ.

Lực lưỡng lự một chút rồi rút lấy một điếu đưa lên môi, vừa khi đó hẩn đã đưa lên cho tôi ngọn lửa xanh cháy thẳng nơi chiếc bật lửa màu trắng bạc. Hẩn khoác lấy vai tôi và cùng bước xuống thang và đi vào trong. Vén màn lên đèn đã tắt hết, hẩn chợt ôm sát lấy tôi và hôn, tôi giãy ra:

– Ê kỳ cục...

Tôi đẩy hẩn ra, trong bóng tối tôi không nhìn rõ mặt hẩn; tôi thấy nổi gai ốc, có phải hẩn là một con vật, một người đã hóa thân, đã biến tướng, cũng như tôi tới một lúc nào đó. Ngọn đèn pin vẽ những vệt sáng trên lối đi. Tôi bước vào theo và ngồi vào chiếc ghế bên. Đoàn lính hò nhau lên ngựa phóng đi cùng với những tiếng súng nổ bắn theo hai bóng người phóng chạy phía trước, nhiều người trong khu phố chạy túa ra ngó theo ngơ ngác... Một cánh tay khoác lên sau gáy. Tôi

94 | Dương Nghiễm Mậu

nhìn sang bên, người đàn ông đang nhìn tôi mỉm cười, tôi trông thấy tròng mắt trắng của hắn. Hắn đưa tay sang vuốt lên tay tôi trên tựa ghế, tôi rút lại, đứng lên sang ngồi cách xa hắn.

Khi đã yên tâm tôi tiếp tục coi. Đoàn người cưỡi ngựa đang chạy trong sa mạc, cát bay tung, trời nắng khô, tiếng la hét, tiếng vó ngựa vang động. Tôi nhìn sang phía người đàn ông, hắn ngồi ngay ngắn nhìn lên màn ảnh, chân gác lên một thành ghế. Chợt hắn nhìn sang phía tôi, đầu hơi cúi xuống, tôi tưởng như hắn biết tôi đang nhìn hắn, tôi nhìn lên màn ảnh, chợt tôi nghe thấy tiếng ghế động; bước chân, tôi nghĩ tới hắn đang bước sang mà không dám nhìn lại, người tôi gai lên, tưởng mình như một con mối nhỏ bé trước mặt một con thú lớn nào sắp chồm đến vồ lấy mình, tôi run lên chân tay hoàn toàn bị tê buốt, tôi nghĩ phải chăng hắn đã cho tôi hút một điều thuốc có ma túy, như con tò vò tiêm vào con nhện một chất độc rồi mang về bỏ trong một cái tổ bằng đất bùn cho tới một lúc biến thành một con tò vò khác, biết đâu hắn đã không là một con vật nào đó là đang biến tôi thành một con

vật như hấn, tôi muốn kêu lên, hay làm bất cứ một cử động nào khác, tôi thu người ngồi im chờ đợi nhưng chờ mãi cũng không thấy gì, tôi rung người tưởng như hấn đang đứng bên và sắp hành động. Tôi nhắm mắt lại chờ đợi...

Rất lâu, thần kinh tôi căng thẳng. Tôi cựa mạnh, mở mắt, nhìn sang bên, không có ai cả, chiếc ghế của hấn bỏ trống. Tôi thở ra nhẹ nhõm, hấn đã đi khỏi, Tôi bỏ chân gác lên lưng ghế trước mặt và theo dõi màn ảnh. Đoàn người ngựa dừng lại trong một nông trại, một thằng có râu đội mũ rộng vành, một thằng trẻ tóc bù xù, một thằng béo tốt với cái cầm sát cổ. Chúng bước vào hiên nhà, cánh cửa đóng bị đá mở toang ra, trong khung cửa một khuôn mặt sợ hãi. Những tiếng cười khả ố, một người đàn ông khác xuất hiện. Một tràng đạn nổ liên hồi, người đàn ông ôm lấy ngực ngã xuống sàn gỗ. Thằng có râu cầm lấy ngực áo người đàn bà kéo mạnh, chiếc lưng trần, bên tay lông lá thoa lên nhẹ nhàng, tiếng cười khả ố... Hai tay ôm lấy khoảng ngực trần, một thằng đàn ông đang cúi xuống đôi mắt sợ hãi, cái lưng cúi xuống dần, chột đôi tay người đàn bà vùng

lên đấm túi bụi và người đàn bà vụt chạy, những tiếng cười khả ố, chiếc áo nhỏ trước ngực, người đàn bà cuống cuống trong gian phòng nhỏ, mỗi góc một thằng khả ố đứng nhìn. Thằng nhỏ tiến lại và ôm lấy chiếc thân trần bỏ lên giường, tiếng ú ớ... Lực giật mình, một người nào đó đã ngồi nơi bên, tôi quay sang: chính hấn, tôi né người tránh chiếc đầu hấn ngả sang nhưng tôi bị giữ lại bởi một cánh tay khoác phía sau, hấn hôn lên cổ tôi, một tay hấn giữ chặt lấy cổ như muốn nẹt thở... Tôi muốn la lên nhưng người tôi bủn rủn, lưỡi như ngăn lại chột hấn buông tôi ra và ngồi một cách ngay ngắn, chỉ có tay hấn giữ chặt lấy tay tôi. Tôi thở ra hoàn hồn. Tôi nhìn sang hấn nói:

– Đừng nhầm chú cha.

Tiếng cười khả ố, tôi không biết tiếng cười của hấn hay của một thằng nào đó trên màn ảnh... Tay hấn lại mân mê trên vai, trên cổ tôi, tôi đứng phắt lên, bỏ đi vội ra khỏi phòng tối, chân như mềm nhệu ...

Tiếng cười khả ố vẫn còn đuổi theo sau lưng tôi. Lực đứng lại trong khoảng cầu thang ngăn nối khoảng tối phía trong với lan can phía ngoài. Lực vịn tay lên vách vôi sần sùi giữ cho mình đứng lại. Cơ văng vất tốt đỉnh, tim tôi đập mạnh. Có phải tôi biến thành một người khác rồi không, có phải từ buổi trưa nắng trong căn nhà tối tôi đã đổi thành một người khác, một loài vật khác, tôi đã không còn là người mang tên Lực. Tôi cũng không biết nữa. Nếu không biến thành một người khác mà sao có một người theo tôi, sờ tôi, hôn tôi? Tôi đã biến từ một thằng Lực thành một con Lực, từ một con đực ra một con cái rồi sao? Lực nhắm mắt lại, thu bình tĩnh, tay mình cầm lấy tay mình, không, tôi vẫn còn đây mà. Tôi nghe bước chân phía sau, nó lại tìm tôi sao, nó không chịu buông tôi sao. Tôi bước vội ra khoảng hiên. Một cặp trai gái đi ra, họ khoác tay nhau, trong khoảng vắng người con trai hôn lên gáy, người con gái tránh người đi nhanh ra ngoài, miệng cười. Tôi quay nhìn sang bên kia. Tôi thấy tôi hiện ra trong tấm gương lớn chiếm hết cả một khoảng tường. Tôi vẫn còn tôi đây mà. Lực vịn hai tay lên lan can nhìn xuống khoảng cửa rạp.

Người cha và ngồi trên chiếc ghế sắt có dựa ngay bên chiếc cửa mở hé, người con gái ngồi im phía trong khoảng lưới sắt, thân hình bị cắt thành từng mảnh nhỏ, màu áo đỏ chói. Không có một người nào ngoài đứa nhỏ tay mang một cái hộp mở trong bày những thuốc lá và kẹo, nó có một cái đầu thật lớn trên một thân thể còm nhom, nó ngất ngư đi đi lại lại ngó quanh ngó quất, nó nhìn lén coi những tấm tranh lớn màu lòe loẹt trên tường, lúc sau nó ngồi xuống một bậc gạch liệng những đồng bạc cắc xuống nền gạch hoa, tiếng kêu nghe vui tai. Nó chột nhìn lên chỗ tôi. Nó mỉm cười, sao nó lại cười, nó thấy tôi sao vậy, hay nó là một người đã biến chứng và nó nhìn thấy tôi như nó, cái đầu tôi to ra rồi sao.

Tôi quay vào phía gương. Không. Tại sao thằng nhỏ có cái đầu to như vậy. Có điều gì khiến tôi không tin rằng: tới một lúc đầu người sẽ biến thành một thứ khác, biến thành đá, thành cây cau, thành cây trầu không, biến thành muối. Biết đâu được... Tới một lúc chim chóc biết nói, rắn rết mọc chân tay bước đi, biết mặc đồ lớn dự tiếp tân khiêu vũ, sâu bọ thành những thiếu nữ quần

áo rục rũ... Tới lúc đó... Không... Tới lúc đó có khi mình thành một con ngựa trong trường đua, con ngựa kéo xe thổ mộ, và khi già người ta mang làm thịt... Còn bây giờ tôi đã biến thành gì rồi, biến thành một con cái rồi sao, hay tôi đang có chuyển biến mới mà một con đực thỉnh mũi đã nhận ra.

Lực nhìn xuống, đứa trẻ đã đi mất. Hai người con gái đang đứng mua vé. Mình phải hút một điếu thuốc. Đàn bà không hút thuốc đâu có phân biệt một con cái với một con đực. Lực vuốt tay lên ngực. Ngực đâu phải phân biệt một con cái với một con đực... Không, tôi vẫn là con đực, tôi tin thế. Hai người con gái vào trong rạp, dưới nhà. Lực đốt thuốc rồi bước xuống thang lầu.

– Chưa về sao bồ?

Lực ngừng lại. Tại sao tôi không đi khỏi ngay.

– Xin lỗi nghe bồ, tôi nhớ một thằng bạn tôi... Vâng tôi nhớ...

Lực vịn tay tiếp tục bước không còn nhìn lại, tiếng bước chân gần khít sau. Tiếng nói ngọt dễ

nghe. Tôi chưa là một người khác. Lực tinh tĩnh nhìn lại người đàn ông và mỉm cười.

– Sao bồ về nửa chừng vậy. Tôi muốn coi mà không coi được, thằng bạn tôi nó chết môi mấy tháng, nó giống anh như đúc, trước bọn tôi ở bên nhau; trông nó đẹp, nước da hơi xanh, bánh trai... giống anh ghê lắm, thế mà nó chết rồi, chết...

Lực dừng tại nơi cửa rạp, nhìn sang khu Kỳ mã, mái ngói nâu, những tàn cây xanh. Nơi cửa những đường kẻ trắng nổi bật trên vách tường quét vôi màu đỏ sẫm. Cả ngôi nhà hình thước thợ chạy theo một góc con phố như vượt cao hẳn lên ảnh nắng trong sáng của buổi trưa. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy khu nhà tôi đã ở như hôm nay,

Người đàn ông đứng một bên; đôi giày bóng láng, đường ủi thẳng trên chiếc quần màu sẫm, mặt nhuyền:

- Bây giờ anh về đâu, trời nắng quá.
- Nhà tôi gần đây...
- Vậy hả, tôi cũng ở phía dưới này.

Vừa nói người đàn ông vừa bước ra ngoài một chút, chỉ tay về phía Ngã sáu mắt nhìn theo. Cái trán vừa phải, mái tóc đen bóng tự nhiên, cằm râu xanh, mặt vuông vắn đẹp trai, đôi mắt sâu, lông mày rậm, chiếc áo cánh trắng sạch sẽ gọn gang. Người đàn ông quay lại nhìn vào mặt Lực:

– Anh bận gì không?

– Không tôi muốn về ngủ.

– Ngủ; bây giờ mà ngủ, anh định vào ngủ trong rạp sao?

– Đâu có; trời nóng quá.

Người đàn ông im lặng, một lúc lâu Lực mới bước xuống, dường người đàn ông nói theo:

– Tôi muốn mời anh đi uống nước được không.

Lực ngừng lại, nhìn người đàn ông.

Với một khoảng cách không xa, người đàn

ông nhìn Lực một cách chăm chú, người đàn ông nói tiếp:

– Ở ngoài trông anh càng giống thằng bạn tôi, bay giờ thì nó...

Người đàn ông lắc đầu về tội nghiệp rồi bước lại cầm lấy tay Lực:

– Đi uống nước với tôi chút rồi hãy về, tôi cũng thấy khát.

Lực bước đi theo, đầu óc rỗng không. Quán Tàu ngó ra Ngã Sáu, một cái tủ kính bên một quầy hàng những con vịt quay, gà luộc treo lủng lẳng, phía trong một quầy lớn, một người đàn bà lớn tiếng. Một đứa nhỏ đi ra đứng nơi bàn:

– Uống gì thầy hai.

– Anh uống gì?

Lực ngần ngừ:

– Cho tôi ly nước chanh.

Người đàn ông chậm chạp nhìn đứa nhỏ:

– Một cái cà phê đá.

Đứa nhỏ đi khỏi, người đàn ông đưa mắt nhìn ngắm Lực, giọng nói đều đều:

– Hồi trước tôi ở với nó như anh em, tôi có gia đình đường hoàng, vậy mà không chịu, tôi thích đến ở với nó trong một gian gác tối tăm, ngày ngày nó đi làm, tôi đi học nhưng không rời nhau nửa bước, vắng nó một ngày tôi không thể chịu được, quần áo mặc chung, ngủ chung, đi chơi cũng đi chung không đứa nào chịu đi một mình, có điều tôi mê nó hơn nó mê tôi. Nói như vậy anh đủ thấy tôi với thằng bạn thân biết chừng nào.

Đứa nhỏ mang nước ra, người đàn ông uống một ngụm, tay tiếp tục khuấy chiếc muỗng trong chiếc ly; những viên đá chạm vào thành ly, tiếng động vui tai:

– Nhưng rồi nó phải nhập ngũ, tôi thì không, tôi cũng tính tình nguyện theo nó, nhưng rồi tôi không đi, nó khuyên tôi không nên đi, nó nói phải ở nhà làm người tiếp tế cho nó, nếu không

thì nó đói, tôi thấy cũng phải, tôi ở lại, hồi nó trên quân trường mỗi thứ bảy tôi đều lên thăm nó, có lẽ tôi là người đầu tiên tới và ra về sau chót, sao những ngày đó tôi thấy tuần lễ dài thế... Nhưng rồi ra trường, hắn đi lung tung hết. Tôi lại thấy chừng như nó không còn thân với tôi nữa, nó có những thằng bạn mới, tôi đâu còn ở bên như hồi xưa mà tôi giữ, buồn hết sức. Nhưng mỗi lần nó đi phép trở về nó sống trọn với tôi, nó không rời tôi, nó nói những chuyện của nó cho tôi nghe, nó nói hoài không hết, biết bao nhiêu chuyện nào những vất vả, những vui mừng, những trận hút chết, nó nói nó suýt chết, một viên đạn súng cối rơi xuống bên cạnh nó cách khoảng một thước không nổ, chiếc xe nát, không một người sống sót, kể mà kinh, nó nói có số... Thế rồi tôi được tin nó chết, người ta phải đánh trong hai ngày. Vâng, hai ngày, phải mất hai ngày sau người ta mới mang được xác hắn ra khỏi trận địa. Một binh sĩ dưới quyền hắn theo quan tài trở về nói tôi: « Địch nó bắn rất quá, quân mình không sao lên được tôi hiểu rằng hỏa lực của địch nhằm ngăn quân tiến của mình để cho bên trong chạy

thoát, bởi thể thiếu úy nhất định không chịu ngừng, ông hô quân tiến lên, nhưng hỏa lực làm cho mọi người cứ ngóc lên rồi lại nằm xuống, thiếu úy đứng hẳn lên vừa vẫy tay vừa chạy, tôi ở ngay bên cũng tiến lên theo, khi đạn bắn thiếu úy ngã xuống, tôi nằm phía sau nhìn thấy rõ ống chân quần của ông đạn bắn nát bướm, nhưng cũng chính nhờ đợt tấn công ấy mà phá được phòng tuyến, lúc ấy ông chỉ mới bị thương, ông vẫn cố gắng tiến lên, nhưng quân tiếp viện không kịp, địch nó đông quá, vây chặt vào giữa trong đêm tối, chính vì đêm tối đó khiến cho thiếu úy chết, máu ra nhiều quá, thế rồi sáng hôm sau thì cuộc đụng độ lại dữ hơn, mọi người còn phải lo giữ mạng sống, cho đến khi bọn nó bị đẩy lui hoàn toàn thì chúng tôi mới trở lại tìm ông được. Tội nghiệp thiếu úy hiền khô, đánh giặc chì, bọn tôi chịu hết sức...” Thật tôi không ngờ nó lại là một thằng hăng như thế, tôi ngồi canh quan tài nó một đêm, tôi nhớ lại những ngày chung sống với nhau, tôi nhớ nó từ mắt nhìn, cử chỉ, từ giọng nói nhưng tất cả đều đã qua, tôi không bao giờ còn thằng bạn đó nữa... Nó giống anh, nó giống

anh không thể tưởng được. Nó chết được thẳng cấp, được gấn huy chương, tôi cũng hãnh diện vì nó, ai ngờ tôi có một thằng bạn lạ đời như thế, nhưng tôi, tôi thì tôi quá, tôi thấy tôi hèn nhất quá độ.... anh, anh không phải đi lính sao?

– Không, tôi được xếp loại bất lực.

– Vậy hả, tôi cũng vậy, thời này yếu đuối cũng có lợi, chết gì được khi yếu đuối, phải không anh...

Lục vừa uống nước vừa lắng nghe, không còn một chút nước, đường đọng nơi đáy ly đặc sánh từ từ chạy xuống miệng. Lục há lớn miệng háp lấy một cục nước đá nhai và bỏ chiếc ly xuống bàn. Người đàn ông bỏ bao thuốc ra lấy một điếu, bỏ bao sang phía Lục, người đàn ông môi lửa, hút một hơi, nhìn Lục qua cụm khói trắng.

– Anh có người bạn thân nào không?

– Cũng có nhưng không thân người nào như ông.

– Ô, sao lại ông, tôi hơn anh được mấy tuổi, gọi tôi là anh đi cho thân mật, bọn mình với nhau mà, bây giờ anh làm gì?

– Nuôi ngựa.

– À hà, nuôi ngựa, trời ơi, ai ngờ anh còn trẻ tuổi mà giàu dữ vậy, làm chủ ngựa thì kinh lắm, thằng bạn tôi cũng có một hồi nó mê trường đua, ôi trời đất ơi, tôi thì tôi không chịu được, nhưng tôi phải chiều nó, chủ nhật nào nó cũng có mặt ở trường đua, thế mà sao bọn tôi không biết anh, nó biết hết các chủ ngựa anh ơi, a chắc anh mới nuôi ngựa đây thôi phải không?

Lục mỉm cười như một trả lời. Chủ ngựa, nghe cũng kinh thật. nếu mình nói mình chỉ là thằng quét chuồng ngựa thôi chắc hẳn sẽ thất vọng lắm.

– Hút thuốc đi anh.

Lục cầm lấy gói thuốc, mời lửa và hút; thuốc thơm, không khác gì của chú Vượng, như vậy chắc hẳn giàu.

– Thằng bạn tôi nó hay ghê, tôi chỉ có mình nó; không có một thằng bạn nào khác, và nó cũng vậy, đây là nói bạn thân thôi. Có một hồi nó bắt bồ với một con nhỏ, thật là kỳ, nó bỏ bê tôi làm tôi phát tức, nó không chịu cho tôi đi chơi chung với nó và con bồ, nhưng cũng lần tôi theo bọn nó, xem bọn nó đi chơi với nhau ra sao, nhiều lần cuộc theo dõi thật không khác gì xi-nê, chừng như nó biết tôi theo nó, bởi vậy nó tìm cách đánh lạc tôi, khi về nó cười bảo tôi dở, tôi ức hết sức. Một lần tôi thấy nó dẫn bồ nó vào một khách sạn, trời ơi, tôi bức hết sức, tôi thấy nó tệ với tôi quá. Tôi loanh quanh không biết làm cách nào để có thể vào trong đó, đứng mãi ở ngoài tôi chịu hết nổi, sau cùng tôi liều xông đại vào, người gác hỏi tôi vào làm gì, tôi nói gặp người quen, tôi đi vào trong, phòng nào tôi cũng gõ cửa, có người suýt đánh tôi nữa, sau cùng kiếm được ra phòng hắc, những người ở trong đó bu quanh lại theo dõi tôi tưởng là một vụ bắt ghen gì đó, nó thấy tôi gọi, nó định không mở cửa phòng, nhưng sau cùng tôi làm dữ quá khiến hắc phải ra, vừa mở cửa nhìn thấy tôi hắc đã phang tôi một trận, nó dè lúc bắt

ngờ đánh tôi gục luôn, người ta xông đến định can nhưng tôi nói bọn tôi đùa, nhưng sự thật hẳn đâu có đùa, hẳn kéo tôi vào trong phòng và đánh tôi nữa, nó đánh sao mà tôi bất tỉnh luôn, đến khi tôi tỉnh lại thì tôi đã ở nhà rồi. Nó giận tôi lần đó hơi lâu, nó nói làm nó không làm ăn được gì hết, tôi nghĩ cũng hối nhưng tôi hài lòng phần nào, ít nhất tôi cũng ngăn được... Sau cái vụ đó thì bọn nó hết đi với nhau, nó nói con nhỏ không chịu được tôi, bắt nó phải lựa chọn tôi hay nó, cuối lại nó chọn tôi, nó nói: bạn trai còn ở lâu đời được chứ bọn đàn bà không thủy chung, nó nói vậy khiến tôi hài lòng hết sức. Đó là một thằng chơi điệu, phải vậy không, anh cứ nhìn coi, bọn đàn bà thật là phản phúc, bần tiện, chính tôi này, trước kia đã từng bị phản phúc, con nhỏ thể non hện biển với tôi, lấy của tôi bao nhiêu là tiền bạc rồi cuối cùng lại bỏ tôi đi theo thằng khác, tôi nào phải thằng tồi gì, chắc nó theo thằng kia vì con cu của nó to hơn của tôi, tôi đã thể rồi mà, thể không bao giờ, cần thì ngủ một cái, rồi đập xuống giường. Tôi trả thù đó, kể nhiều khi nghĩ cũng tội nghiệp; hay tại cái số của mình vậy.

Người đàn ông nói không ngừng, đầy vẻ say mê tưởng như anh ta đang sống lại những ngày nào. Vứt điếu thuốc xuống đất, uống một chút nước, chừng như anh ta muốn nói hết những gì anh còn giữ trong người, anh ta phải nói ra nếu không thì không sao chịu được.

– Nó cũng có một tật xấu thật là kỳ cục, hắn thấy ai có cái gì hay hay là tìm cách ăn cắp, không phải ăn cắp cho hắn đâu, hắn chỉ ăn cắp, có khi chẳng làm gì, có khi cho người khác, một hồi bọn tôi thường đến ngồi ở một cái quán nước, mỗi lần hờ ra là hắn lấy muống, lấy tách, lấy hũ đường, lấy cả hộp tăm, mỗi lần lấy được cái gì về tới nhà là hắn khoái ra mặt, coi như những chiến lợi phẩm lấy được của những kẻ xâm lăng bóc lột, vào trong Chợ Lớn ăn, anh biết những cái đĩa xiu-mại chứ gì, làm cách nào không biết mà hắn bê được những cái đĩa đó bỏ hết vào trong một cái ấm tích nước, không có đĩa làm sao mà thu tiền... Hắn cũng ăn cắp sách nữa, sách trong hiệu, trong thư viện, trong tủ một người quen nào, không phải hắn ăn cắp mang ra hè phố bán đâu; hắn ăn cắp về đọc và cất đi. Cái này thì hắn không cho ai

hết, sách của hắn, hắn không cho ai mượn cả, có ai hỏi hắn về việc này hắn thường nói: Lỗ Tấn đã viết ăn cắp sách không phải là ăn cắp. Cái lối lý luận ba bữa này nghe cũng không phải vô lý lắm. Nhưng về tiền bạc thì nó hết sức đường hoàng, có làm có ăn, vậy thôi... Nó chết đi lại cho tôi một tủ sách, tôi không thích sách nhưng vì quý nó mà giữ, sách, anh thấy những thứ này có bổ ích gì không? Láo hết, bịa hết, người ta cần sống theo nửa chữ trong sách thôi cũng thừa đẹp rồi, nhưng anh thấy đó, sách thì thiếu gì mà người ta sống thì... Tôi mất nó; tôi coi như mình mất hết, nhiều lúc tôi trông thấy một người nào giống nó là tôi tưởng như nó chưa chết, tưởng như cái người..

Người đàn ông trầm hẳn xuống, đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài Ngã Sáu dáng tư lự, con mắt đen lớn, đôi lông mày đậm có một vẻ quyến rũ đặc biệt như đang theo dõi những hình bóng nào đó trong quá khứ nhiều mơ mộng, huyền hoặc những ảo tưởng. Nước da trắng xanh, dấu tích của một người sống ở thành phố, những người nhốt mình vào một cuộc sống không ánh sáng,

không hoạt động, từ con người toát ra một vẻ yếu đuối bệnh hoạn. Có thực hẳn đang nhớ tới hình bóng nào đó của một người bạn? Có thực hẳn là một người bình thường như mọi người, hẳn làm gì, sống ra sao? Có phải hẳn là một con người hư hỏng trong thành phần những người giàu có, dư ăn dư mặc trong xã hội này không?

Tôi cũng có biết một số người vào trạc tuổi hẳn, bọn họ không làm gì cả, sống bám vào tiền bất chính của gia đình, hoặc do chính bọn hẳn kiếm ra một cách dễ dàng, bọn hẳn tụ lại với nhau, ngồi quán nước, đi nháy, nghĩ ra những cách giải trí lạ lùng, suốt ngày nói một giọng buồn chán, tự cho mình như những người đã tìm ra chân lý của cuộc sống, tự khoác cho cuộc sống của mình một thứ luân lý nào đó.

Tôi chỉ là một thằng nuôi ngựa khốn khổ, sống giữa những thằng bạn khốn khổ, tôi không được biết gì về những điều đó. Tôi không hiểu gì họ. Tôi chỉ hiểu những khổ tâm của thằng Đức lo kiếm tiền nuôi vợ con, của thằng Quảng túng bấn trong gia đình nghèo, của thằng Ngưỡng phải lo

cho mẹ và em nó, của thằng Thạc bơ vợ không gia đình gian khó trong cuộc đời quân ngũ. Tôi chỉ có thể...

Quán nước vào giờ này vắng không, một vài người lao động ngồi uống nước nghĩ ngợi ngó ra ngoài đường nắng, có một ông già ngồi nơi cửa tựa lưng vào tường ngủ gật, người đàn bà bán thuốc lá trải xuống hiên một tờ báo nằm co ngủ úp chiếc nón lên mặt. Cơn buồn ngủ cũng chập chờn trở lại vờn nhẹ nhàng trên đôi mi mắt tôi. Tôi nâng ly nước uống một chút. Người đàn ông đốt thêm một điếu thuốc nữa:

– Anh không bận gì chứ?

– Không, tôi muốn về ngủ, nắng quá.

– Vậy thì về nhà tôi ngủ, chỗ tôi ở mát lắm, anh chịu không, về tôi ngủ rồi chiều mình có thể đi chơi nữa, có anh làm bạn tôi thích lắm.

– Tôi thích ngủ một mình.

– Thì một mình chứ sao, tôi cũng thích vậy đó, một mình...

Người đàn ông ra dấu tính tiền, người đàn bà ngồi nơi quầy la lớn bằng tiếng tàu, một đứa nhỏ từ trong chạy ra đến đứng nơi đầu bàn đưa tay kiểm lại những chiếc bánh, nhìn hai chiếc ly rồi nói:

– Mười tám đồng, thầy Hai.

Người đàn ông bỏ tiền ra trả rồi đứng lên. Người đàn ông đứng lại mua gói thuốc rồi đi ngược trở lại phía rạp chớp bóng, tới một chiếc xe hơi cũ hắt dừng lại, lấy chìa khóa mở cửa xe rồi chỉ cho Lục lên, tra chìa vào ổ khóa người đàn ông vừa nói:

– Đây là cái xe tôi vẫn thường đi với thằng bạn, từ hồi hắt chết tới nay tôi chẳng sơn sửa gì cả, xe ông cộ tôi cho, trông xe bẩn ông cộ tôi la ghê lắm, nhưng tôi thích vậy, có cái xe nó tiện lắm...

Vừa nói người đàn ông vừa nheo mắt như có một ẩn ý nào đó. Người đàn ông cho xe chạy ra rồi nói:

– Không xa, nhà tôi ở phía trên này.

Chiếc xe chạy nhanh trong lòng phố nóng, thừa thốt một số xe trên đường phố, vẻ uể oải trong sinh hoạt, những ngọn cây đứng im, xe chạy xuống khu phố nhiều biệt thự rồi rẽ vào ngõ hẻm, con đường đất sạch sẽ một bên là một dãy nhà ngói một tầng trông sang một khoảng tường chạy dài của một ngôi biệt thự nằm dưới những tàn cây xanh, ngôi nhà sơn màu trắng nhẹ nhàng quý phái. Tới cuối con ngõ thì xe dừng lại. Lực mở cửa xe bước xuống. Người đàn ông quay kính xe, khóa xe rồi bước xuống theo. Người đàn ông khoác lấy tay Lực đi vào căn nhà cuối cùng, một hàng cửa sắt thấp ngăn ngoài đường với khoảng sân nhỏ, trong khoảng sân lát gạch khía màu vàng nhạt có những chậu cây, và những dây leo bám lên tường lên lan can lầu, gian nhà dưới cửa sắt đóng kín, người đàn ông bước lên thang nói:

– Tôi ở trên này.

Lực bước theo, chiếc thang sắt nhỏ và hơi đứng đưa lên một khoảng ban-công hẹp có lan can sắt, trên treo một tấm màn gỗ sơn xanh bỏ

xuống lưng chừng. Người đàn ông dừng lại cho chìa khóa vào ổ rồi mở, tiếng cửa kêu khô khan.

– Tôi ở đây một mình, anh thấy chỗ này được không?

– Tuyệt, bao giờ cho tôi có một chỗ ở như thế này. Vậy chứ anh ăn uống ra sao?

– Tiệm.

Căn gác có một chiều ngang khoảng ba thước, ngay nơi cửa bước vào một khoảng nhỏ kê hai chiếc ghế bành màu đỏ thẫm, một chiếc bàn thấp nhỏ kê hai chiếc ghế bành thấp nhỏ trên có một chiếc gạt tàn thuốc, hai chiếc ghế áp lưng vào khoảng tường bên tay phải, phòng ngăn với phía trong bằng một tấm màn kéo từ trên trần nhà xuống tới sàn, màn màu rêu nhạt mát, trên tường chỉ có một tấm tranh độc nhất rất lớn, một người đàn bà khỏa thân đứng nghiêng nơi bốn tấm đa thịt hồng hào khỏe mạnh... Người đàn ông nói:

– Vào trong này anh, anh cần tắm không, trong này...

Người đàn ông kéo Lực vào phía trong, ngay sau tấm màn là một chiếc giường rộng, thấp, trải vải trắng hai chiếc gối, gian này rộng hơn ngoài, chiều trong là một bức tường có cửa, người đàn ông mở cửa, một khoảng sân, và bên phải là một nhà tắm, chung quanh đó được rào bằng lưới mắt cáo lên tận trên cao. Lực nhìn thấy những ngọn cây xanh những mái nhà ngói và khoảng Sân cỏ của một ngôi biệt thự phía sau. Áp với khoảng tường phía sau là một kệ sách đầy những sách và trong này là một chiếc tủ lớn, trên giường, trên lưng chiếc ghế cao một vài vật dụng bỏ không thứ tự: chiếc áo lót, chiếc khăn mặt, bao thuốc, đôi vớ đỏ, bộ quần áo ngủ còn nguyên nếp, chiếc ly còn nước trên một chiếc kệ thấp. Lực nhận thấy một vài tờ báo hình ảnh, một khung ảnh bằng đa nâu trong lồng hình một người con gái cười.

– Xin lỗi anh nghe, về tới nhà là tôi phải bỏ quần áo ra và đi tắm. Anh tắm nghe.

– Nhưng không có quần lót, thôi anh tắm trước đi.

– Ô ăn thua gì, mình đàn ông với nhau mà.

Người đàn ông đã bỏ quần áo chỉ còn lại một cái quần lót và chiếc áo thun mỏng mắt lưới, trông người hằn cao mảnh hằn lên, nước da trắng xanh nhợt nhạt, bụng lớn hơn ngực, hai đùi lông xanh dài mượt. Lực bỏ quần áo ngoài, nhìn thấy mình trong gương một cách bản thủ tệ hại. Tôi thấy tôi hạ lưu quá lắm. Lực vội cầm lấy quần áo mặc lại vào người rồi trở ra nhà ngoài ngồi nơi chiếc ghế bành lấy thuốc ra hút. Không khí mát dịu trong căn nhà khiến Lực tỉnh táo. Cơn vầng vất chạy khỏi trên đôi mí mắt. Lúc sau người đàn ông trở ra quần một chiếc khăn rộng.

– Sao, định về sao đây, vào tắm đi. Khăn này.

Lực lưỡng lự cầm lấy chiếc khăn tắm lớn.

– Có gì đâu, hồi trước thằng bạn tôi về tới đây là lo đi tắm, lo ngủ, cái thằng nó kỳ lắm, nhiều khi mình có chuyện muốn nói với nó nhưng nó thì chỉ lo ngủ....

Lực đứng lên đi vào nhà trong, vào phòng tắm, bỏ quần áo và vụng chiếc hoa sen, nước chảy

túa trên đầu, những giọt nước đầu tiên lăn trên da thịt một cảm giác buồn buồn dễ chịu.

Khi Lực trở ra, Lực thấy người đàn ông đã nằm trên giường ngay ngắn, một chân gác lên chiếc gối dài về thoải mái. Nghe tiếng Lực bước vào người đàn ông nói:

– Nằm ngủ đi, tôi cũng buồn ngủ quá.

Với chiếc khăn quấn lên người Lực thấy thoải mái dễ chịu. Tiếng nhạc nhẹ nhàng đầy căn phòng, ánh sáng mát mắt. Phải, người ta hạnh phúc vậy đó. Người ta có chỗ để ở còn tôi chỉ có một cái chuồng ngựa để rúc vào rồi chết đi. Lực nhìn lên trần nhà những ý nghĩ vẫn vơ. Lực muốn quên đi cuộc sống của mình, muốn quên đi mọi điều.. Người đàn ông bỗng ngồi dậy:

– Uống chút rượu cho dễ ngủ nghe.

Lực cũng ngồi dậy theo, người đàn ông không chờ trả lời đã đứng lên mở tủ lấy ra chai rượu rót cho Lực lưng ly, người đàn ông cũng tự rót cho mình một chút:

– Uống đi, một hơi thôi, nóng người dễ ngủ lắm.

Uống hết rượu Lục nằm xuống lại, Lục thấy người đàn ông còn lấy nước uống thêm một ly đầy rồi mới trở lại giường:

– Trông bọn mình như hai vợ chồng.

Người đàn ông mỉm cười nhìn Lục, leo người vào phía trong nắn lại. Giấc ngủ từ từ đến một cách dễ chịu.

Tôi thức dậy trong một cảm giác mệt mỏi, chùng như có vật gì đè lên người tôi, nhột nhột trên cổ trên mặt. Tôi nằm im lắng nghe và tôi nhận ra người đàn ông nằm trên người tôi. Phải làm sao. Tôi muốn vùng dậy, muốn la lên, nhưng ngay đó tôi thấy ngượng ngùng khó chịu. Phải làm sao. Tôi cố gắng nằm im không cựa quậy theo dõi những việc hắn đang làm. Hắn hôn tôi, sờ mó... Tôi cũng nhận ra hắn đã cởi chiếc khăn của tôi, từ lúc nào không hay. Có phải tôi đã trở thành một con cái. Không. Không. Tôi nghe thấy tiếng hắn thở hào hển trên má, nơi mang tai một

lúc lâu hắn trở xuống nằm nghiêng ôm lấy tôi một cách chắc chắn. Chân hắn gác lên người. Tôi trở mình nằm nghiêng tránh hơi thở mùi rượu của hắn. Tôi hé mắt nhìn ra ngoài khoảng sân nắng và thấy lo sợ. Không thể được. Tôi vùng lên đứng dậy, hắn cũng nhồm người lên ... Tôi trông đôi mắt đỏ lửa của hắn, một vẻ thú dữ trong cái nhìn, hắn chồm lên chạy ôm lấy tôi, tôi lùi ra ngoài đóng cửa lại. Tôi cố gắng nói trong hơi thở : không, không... Tôi ngưng ngưng khi nhận ra mình trần truồng ngoài nắng, ngực đập liên hồi, người như muốn lả đi vì sợ. Tôi cố gắng đứng im lặng nghe. Một lúc lâu tôi nghe tiếng hắn nói yếu ớt:

– Xin lỗi nghe, xin lỗi nghe, đừng sợ, mở cửa ra.

Tôi vẫn thấy sợ, đứng im không dám cựa quậy hay lên tiếng.

Tiếng hắn khản khoản phía trong:

– Xin lỗi mà, đừng sợ....

Tôi ngồi xuống nền gạch không dám trả lời, cánh cửa chợt mở, tôi hoảng hốt đứng dậy, hấn đã ra đến ngoài, hấn ôm cứng lấy tôi nhấc bổng lên bế vào trong giường, hấn hôn tôi tới tấp trên mặt, trên cổ, tôi cố gắng vùng vẫy, một lúc hấn mệt bỏ tôi ra, tôi vớ được cái chai cầm lên giáng mạnh xuống đầu hấn, tiếng thủy tinh vỡ tan, hấn khụy xuống và nằm im vật người từ thành giường xuống nền gạch. Hấn đã chết rồi sao. Tôi hoảng sợ sờ vào ngực hấn, tim vẫn còn đập, tôi sờ lên đầu hấn một chút máu trong làn tóc. Tôi vội vàng vớ lấy quần áo mặc vào người. Bây giờ tôi mới hoàn hồn. Nhìn thân hình hấn tôi phát bật cười. Cũng là một con quỷ. Tôi để hấn ngay ngắn lên giường rồi ra tìm chiếc khăn mặt ướt lau lên mặt và đắp lên trên đầu cho hấn. Có phải hấn là một con bệnh không.

Tôi rùng mình khi nhớ lại những gì hấn đã làm... Như vậy còn thằng bạn của hấn. Có phải là một thằng bạn thật không hay đấy chỉ là một câu chuyện hấn nhằm dụ tôi về căn nhà này. Sao hấn không kiếm một người đàn bà nào. Hấn giàu; nhiều phương tiện đâu phải khó trong việc kiếm

lấy một con cái. Chung quanh tôi, những người vẫn sống có bao nhiêu người như hần, có bao nhiêu người đã biến tính như hần, có bao nhiêu người đã trở thành những con bệnh, những con vật nhơ bẩn như thế...

Tôi cầm chiếc khăn tắm mỏng đắp lên người cho hần rồi vội vàng trở ra khỏi căn nhà. Khi vừa xuống dưới chân thang thì Lực nghe thấy tiếng một người đàn bà hỏi:

- Cậu Hạnh cậu ấy có nhà không cậu.
- Dạ có nhưng anh ấy đang ngủ.

Đó là một người đàn bà khoảng ba mươi tuổi khỏe mạnh tươi tắn, chiếc áo cánh trắng mỏng để hần rõ áo lót, hai cánh tay tròn lẳn, nước da nâu, đôi mắt lớn với đôi mày rậm cong không kẻ chì, vẻ mặt mộc mạc nhưng gợi hấp dẫn. Người đàn bà nói:

- Sao cậu không ngủ mà đi đâu trời nắng vậy.
- Tôi đi có chút việc.

Vừa nói Lục vừa vội vàng mở cánh cửa sắt. Người đàn bà nói nín phía sau lưng:

– Cậu có ghé qua nhà bưu điện không, tôi muốn nhờ gửi một lá thư.

Giọng nói dễ nghe, quen thuộc. Bà ta có nhăm mình với một người nào khác không. Lục quay lại.

– Được, bà đưa tôi, một chút tôi ngang.

– Thư từ bây giờ chậm quá, thư đi Qui Nhơn mà có khi tới nửa tháng, nếu gửi tại các thùng nhiều khi người ta còn bỏ quên lâu nữa. Cậu vào trong này chút đã, để tôi còn kiểm cái phong bì, vừa nói người đàn bà vừa vào nhà. Lục cũng đi theo vào. Một khoảng trống, một chiếc bàn gỗ cao vây quanh bởi bốn chiếc ghế gỗ, mặt bàn trải vải nhựa. Người đàn bà lục lọi gì trong buồng rồi đi ra tay cầm một lá thư đang bỏ vào trong chiếc phong bì màu xanh, người đàn bà nói:

– Cậu ngồi chơi đi, vội gì.

Người đàn bà đến bên ghế Lực, bỏ cái thư xuống bàn:

– Cậu để địa chỉ hộ tôi chút.

Lực cầm bút chờ đợi, người đàn bà cúi xuống một bên, giọng đọc bài:

– Nguyễn-thị Bạch-Liên...

Người đàn bà im lặng nghĩ ngợi. Lực nhận thấy một bên ngực người đàn bà tì xuống một bên vai êm ái. Lực ngoảnh mặt lên và chạm vào ngực người đàn bà, mùi phấn nồng nàn. Người đàn bà nhích ra.

– Quỷ nào, yên cho người ta nhớ địa chỉ con nhỏ chứ.

Đôi mắt tình tứ khó hiểu. Vậy đây là một căn nhà như thế nào. Một ô điểm hay một nơi hẹn hò của quý. Tôi không biết nữa. Nhưng nhìn con mẹ vẻ khỏe mạnh trong sáng khiến tôi muốn ngủ với. Sao căn nhà không có ai, chồng con, gia đình của bà ta đâu, Bà liên hệ như thế nào với người đàn ông kia. Người bàn bà chột reo lên:

– Phải rồi, 132 đường...

Lục cúi xuống viết tiếp rồi đưa bao thư cho người đàn bà:

– Nhà có hồ không.

– Không.

– Vậy chút nữa tôi dán có được không, thư tình hay sao đó, đọc được không.

– Ông mãnh, đàn bà đi tán đàn bà à.

– Biết đâu được.

Lục đứng lên ngắm nghía người đàn bà từ đầu đến chân, người đàn bà nheo mắt cười, đôi má như hồng lên.

– Nhìn gì vậy.

– Trông ngon lành làm thêm quá.

Vừa nói Lục tiến đến gần. Tôi có còn là một con đực không. Người đàn bà chạy về phía trong. Lục chạy theo...

Lực tỉnh lại dần dần. tôi lắng nghe tiếng nước xối phía sau nhà, tôi nghĩ tới phòng tắm. Trong phòng có một ánh sáng mát chùng như buổi chiều đã xuống. Tôi nghiêng người nhìn chung quanh, chỉ có cánh cửa ra sau là hé mở, cửa ra vào phía trước đóng kín, cửa sổ phía trước vừa đóng vừa kéo màn, cửa sổ phía sau được kéo lại bằng một tấm màn xanh nhạt. Chiếc màn ngăn phía ngoài với phía chiếc giường tôi nằm được túm lại gọn gàng. Cơn ngái ngủ chập chờn thoải mái. Chiếc quạt máy nhỏ trên chiếc bàn phấn chạy đều đều, tiếng kêu nhỏ êm ái. Vậy đây là một nhà như thế nào. Sự chống cự một cách không quyết liệt, tôi tưởng đó là một lối lôi kéo, làm tăng thêm sự thèm muốn, rồi sau đó sự đồng tình nồng nhiệt, tiếng cười nghe choáng váng mời gọi đầy dục tình. Tôi vẫn còn là một con đực, tôi chưa biến tính. Đôi vú đầy trể, cánh tay tròn lẳn thịt khỏe mạnh, đôi vế lớn đầy, những sợi lông tơ trên mang tai, trên cổ, làn da

bụng thẳng và sẵn, tôi không hiểu được trước đó người đàn bà kia với những bí ẩn nào đã có. Sao liều vậy cậu nhỏ, không sợ vào tù hả, hay quen chuyện đó rồi. Lực ậm ừ trong cổ họng, con heo và phượng cảm trong cơn đói, nữa không, sao không, được mấy hồi mà lối. Tôi không bao giờ nghĩ được trước một điều nào.

Gian phòng tưởng như rộng hơn ra lúc tôi bước vào đây với cơn náo nức, tiếng cười và những né tránh thô thúc. Chiếc quần trắng còn vứt trên chiếc ghế dựa, chiếc quần lót màu hồng có đăng ten trắng. Cánh cửa mở ra, người đàn bà trần truồng bước vào nhìn thấy Lực đã thức thì ngừng lại như muốn bước lui ra ngoài. Lực chống tay lên đầu nhìn ra mỉm cười:

- Còn thẹn nữa sao hoàng hậu.
- Sao không ngủ đi.

Vừa nói người đàn bà vừa đi vào, tay cầm chiếc khăn lông trắng lớn thấm nước trên mình. Ánh nắng phía sau hắt vào làm thành một đường viền sáng trên thân người đàn bà đầy đặn. Người

đàn bà ngồi xuống mép giường, Lực ngoi người gối đầu lên trên chiếc đùi lẳn tròn êm mát, tay đưa lên nghịch ngợm.

– Thôi đi...

Lực ngoi đầu lên phía ngực nhưng người đàn bà vừa kịp đứng lên, ngồi sang chiếc ghế dựa, dáng tự nhiên, Lực ngóc đầu nhìn sang ngấm ngấm:

– Thôi nghe, đứng đắn một chút nghe nào.

– Đứng đắn, trông thế kia ai người ta chịu được, ngó này.

Lực nói xong quay người nằm ngửa lên, người đàn bà:

– Nói không nghe hả, muốn chết sao?

– Muốn chết lắm.

– Thôi không nói nữa.

Người đàn bà đứng lên mở ngăn kéo tủ lấy ra chiếc áo ngủ dài khoác lên người, thắt chiếc dây bụng lại, rồi quăng cho Lực bộ quần áo.

130 | Dương Nghiễm Mậu

– Mặc vào đi, trông gớm chết...

Lục lạng thỉnh nằm sắp xuống:

– Gớm đạo đức quá, cái gì mà gớm chết.

– Anh là bạn của cậu Hạnh hả. Gớm bạn cậu Hạnh thì khỏi chê, còn cái ông Hạnh thì hiền khô, ông nào tới trông thấy người ta là cũng nháo nhâng hết, làm cứ như là từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa thấy một người đàn bà nào, ấy thế mà còn nhát như cáy nữa chứ, mới đứng gần đã run như cây sậy.

– Run như vậy là phải rồi còn gì.

– Thôi đi nhảm hoài, định nằm vạ đây sao.

– Vậy đó, tính sao thì tính đi. Hạnh nhiều bạn không?

– Có mấy người bạn thân, nhưng rất nhiều bạn lại có khi chỉ gặp một lần, nhưng cậu ấy ít khi ở nhà lắm, ngày thì lang thang đâu đó tối thì đi nhảy nhót, uống rượu cho tới khuya mới về,

có điều lạ là cậu ấy không có bạn gái, lâu lắm tôi chỉ thấy có một người, sau mới biết là em cậu ấy, chứ không phải mè chuột... Đẹp trai, giàu. lịch sự thế mà không có bạn gái, kể cũng hay... Có lần tôi trêu cậu ấy mà cậu chỉ cười, coi đàn bà cũng như không, nếu không thì...

– Thì sao?

Nụ cười dĩ thỏa. giọng cười dục tình chua dục, mái tóc dài xổ ra phủ trên đôi vai lảnh thịch.

– Thì sao, thì vậy đó...

Lục lắc cổ rồi bỏ cho đầu rơi xuống lần nệm, một lúc lâu Lục ngẩng lên vẫy tay:

– Lại đây nằm bồ, không làm gì đâu mà sợ.

Người đàn bà đến bên giường, Lục lăn người vào phía trong nằm ngay ngắn, bỏ sang phía ngoài chiếc gối rồi đập tay lên đó:

– Nằm xuống đây đi, ngó bộ như...

Người đàn bà nằm xuống bên gác chân lên người Lục, Lục thò tay tháo chiếc dây rồi lùa tay vào trong. Da thịt mềm mát dễ chịu, Lục trườn lên, áp mặt vào ngực, đàn bà nằm im nói:

– Vừa thôi chứ, dơ dáy nghe, người ta vừa tắm... Lúc anh còn ngủ em nghe thấy tiếng cậu Hạnh khóa cửa xuống đi rồi, chắc cậu ấy không ngờ bạn mình ở đây, cái điệu anh chắc gặp ai cũng vào, thật gớm, có khi chết bỏ xác đó nghe.

– Chồng em đâu?

Tiếng cười khô vang lên nghe khó chịu, Lục nhòm người lên nhìn vào mặt người đàn bà:

– Em chưa có chồng à?

– Nó đi chơi rồi.

Lục chợt thấy lo âu, nó đi chơi, nghĩa là nó có thể về, Lục bỏ người nằm xuống bên, tay xoa trên chiếc vú đầy, đầu óc nghĩ những điều đầu đầu:

– Chồng em nó đi chơi đâu?

– Chơi âm phủ, hỏi mãi, sợ hả?

Tiếng cười vang chế nhạo, Lực khó chịu nằm im:

– Chết rồi hả. Thế bây giờ em làm gì?

– Không chết thì đã sao. Hỏi chi nhiều vậy?

– Hỏi cho biết.

– Thế còn anh, mấy con rồi, vợ nó đuổi hả.

– Chưa, còn tân mà.

Tiếng sì bên tai Lực, người đàn bà cong môi lên:

– Thôi đi, còn tân... phịa, muốn em làm cho tan nát gia đình không? Đừng dối người ta chứ, khai thật đi.

– Thật mà, chưa có vợ, anh lấy em nghe?

– Đừng lãng mạn chú bồ, chồng em nó về nước ít ngày, rồi nó sang chú. Lấy anh, anh lấy gì mà nuôi em. Anh chưa có vợ thật à, vậy rồi em làm mối cho một con vợ vậy, chịu lấy vợ thừa không có được thêm con nữa, khỏi mất công mất sức...

– Em ở đây một mình à?

– Một mình, có con ở nữa, hôm nay nó về thăm má nó. Thôi dậy đi tắm đi, rồi em dẫn đi ăn cơm.

– Không đói.

– Còn đòi nữa hả, này chết đừng trách đó nghe.

– Chết cũng được... chết cho rồi.

Lục cựa mình nằm quay sang người đàn bà, người đàn bà cong người lên rồi lật người lên trên Lục, chiếc áo khoác rơi xuống, Lục nằm im theo dõi những cử chỉ của người đàn bà vô vập trên thân thể mình, chừng như người đàn bà lại trở

lại những thềm muốn, nó cũng loay hoay như tôi, nó hôn lên ngực tôi, trên cổ trên miệng, tôi nhắm mắt lại, nó la lên:

– Chết rồi hả? Chết đi nghe.

Tôi thấy tôi như tan ra trong cảm giác bải hoải. Tôi muốn chết đi không bao giờ trở lại đây nữa. Đời tôi nào có ra gì. Tôi tỉnh táo một cách quá lắm, tôi muốn quên đi tất cả những gì tôi đã có, nhưng đã có tôi không ước muốn, nhưng tôi ước muốn gì, tôi cũng không biết nữa. Chỉ có muốn điều: tôi không muốn tôi hiện có, tôi muốn là những cái gì khác. Có điều chắc chắn tôi vẫn là tôi, tôi không là một cái gì khác, tôi vẫn còn là một con đực đây, tôi vẫn là một người không có gì khác được. Chung quanh tôi, loài người đã có những kẻ biến tính, những giống đực thành giống cái và những giống cái đang biến thành những giống đực, biết đâu rồi tôi cũng thế, một ngày nào đi, nhưng bây giờ thì không, làm sao để biết được...

Những ý nghĩ không đâu mết mỗi trở lại trong tôi với một đầu óc rỗng không, một đầu óc mà tôi tưởng như chất cường toàn êm ái nào đó đã phá tan đi mọi điều mọi vật chỉ còn lại trong đó một khoảng trống không, trong khoảng trống đó chừng như còn lại một hạt sạn lăn đi lăn lại với tiếng kêu khô khan của một ý nghĩa nào đó chưa đến, biết làm sao được... Có phải tôi bị lấy mất đi dần dần những gì trong tôi, cho tới lúc tôi không còn gì nữa, có phải tới lúc đó tôi sẽ biến giống. Tôi có thể biến thành một người nào đó, chưa chừng thành một vật nào đó...

Lục, mày có còn là mày nữa không?

Lúc ngồi trong tiệm ăn, Lục thấy mình đang sống ở một thế giới khác, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong những ngày gần nhất, Lục thấy mình đã bước vào một giai đoạn khác. Có phải tôi đã tới số rồi không? Có thể lắm. Một ông chú. Người đàn ông lạ mặt Người đàn bà bất ngờ. Bao nhiêu chuyện không đâu bỗng đến như một hện

hò. Một ông bố, một bà mẹ, những chú bác, ông bà nội...

Tôi bỗng cảm thấy mình sống trong một bầu khí hư ảo, không có mà chừng như có đấy, tôi không tin mà tôi không hẳn nghi ngờ, bao nhiêu chuyện tình cờ, tưởng như không thật bỗng trở thành thật. Người đàn bà ngắm nhìn chung quanh. Tôi lo âu nhìn vào lòng chiếc đĩa trắng sạch, biết đâu trong những người chung quanh tôi đây cũng có người là người trong gia đình tôi, là các cậu các dì tôi, là những người xa gần nào đó, biết đâu người đàn bà lạ này không là một người quen nào đó có họ xa gần gì với tôi. Tiếng người đàn bà:

– Anh sao vậy?

Lực nhìn lên, trong thoáng chốc ấy tôi tưởng người trước mặt tôi là một người thân nào với tôi, hết sức quen thuộc, nhưng ngay đó lại hoàn toàn xa lạ:

– Không.

– Trông gì mà như gà chết, sợ hãi, hay ngượng vì đi với em?

– Đâu có, buồn ngủ.

– Ăn xong rồi và ngủ — giọng người đàn bà nhỏ xuống — ai bảo ham.

Lục thấy khó chịu, và có ý muốn thoát khỏi ngay nơi này, không muốn ở bên người đàn bà đó nữa. Cái chuồng ngựa mới là nơi của tôi. Người bồi đã mang món ăn ra, miếng thịt lớn hơi cháy, chút nước huyết đỏ thẫm, mùi thơm dễ chịu. Người đàn bà vội và như đói, Lục uể oải cầm dao lên tay. Người ta đều sung sướng. Người đàn bà nói:

– Tiệm này ăn được lắm anh.

Lục mỉm cười không chú ý, bữa ăn trôi đi trong không khí ồn ào cũng tiếng nói cười không chịu ngừng lại của người đàn bà, Lục không muốn hiểu thêm gì về người đàn bà nữa. Mọi chuyện rồi sẽ qua không có gì phải nghĩ ngợi nữa...

Rời khỏi quán bước ra ngoài đường, đêm đã xuống, không khí thoáng mát khiến tôi dễ chịu, những bóng người nhòa nhập lướt qua, người đàn bà nói:

– Trông anh như người mất hồn, bây giờ anh đi đâu?

– Đi đâu?

– Em hỏi anh mà...

Lực đứng im trên mép đường nhìn mông xuống cuối con phố những ánh đèn màu nháy múa, đi đâu, tôi cũng không biết nữa, Lực nhìn người đàn bà; chiếc quần trắng áo dài màu rêu nhạt, tóc quăn lên cao với tất cả vóc dáng của một người đàn bà đứng đắn, như bất cứ một người bình thường nào tôi đi gặp ngoài phố, bề mặt người ta không nói lên một điều nào, chả những người chung quanh tưởng tôi với một người chị, một người cô nào, không ai nghĩ rằng tôi đã ngủ với một người thế, trông người đàn bà đứng tuổi có một vẻ chững chạc khác thường, có phải tôi

vừa trải qua một giấc mơ. Đi đâu, tôi nghĩ tới cái chuồng ngựa, tới ông già Thiệt, tới Thơm...

Lục quay nhìn người đàn bà và nói vội vàng:

– Tôi phải về nhà.

Nói xong, Lục băng qua đường, đi không nhìn lại, vâng, tôi phải trở về nơi cái chuồng ngựa của tôi, chợt tiếng người đàn bà ngay phía sau cùng với một bàn tay bị nắm lấy:

– Anh sao vậy, không về nhà em sao.

– Không.

Lục vượt lên như muốn thoát chạy. Tôi phải trở về. Tôi không thể tới đâu khác được...

∞

 ực của mình và cố gắng muốn ngồi dậy. Có lẽ tôi không còn đủ sức để ngồi dậy, đứng lên và đi, chân tay bải hoải, miệng đắng, người nóng khô khó chịu. Mi mắt trĩu nặng và

nóng. Tôi cố nghiêng người, với tay sang mặt chiếc ghế dài cầm lấy chiếc ly thủy tinh cao. Không có nước. Tôi nhìn chung quanh tìm kiếm, không có gì cả. Trên một chiếc ghế còn lại một ống thuốc viên, một chiếc muỗng, không có một ly nước, chiếc chai không trên kệ, gian phòng hoàn toàn im lặng, tôi không biết gì về giờ khắc, thời gian, bây giờ là buổi sáng hay buổi chiều, không phải là ban đêm, tôi còn nhìn thấy ánh sáng chiếu từ tấm kính trên mái ngói xuống...

Tôi cố hình dung, nghĩ xem ông già Thiệt, Thơm bây giờ ở đâu, trong chuồng ngựa, những con Kim Loan, Lệ Thu ra sao, trong những ngày qua ai đã thay tôi cho chúng ăn, tắm cho chúng ông xếp của tôi có phiền hà gì không, ai đã lo thuốc cho tôi, đồ cho tôi từng muỗng sữa? Chắc không ai giúp tôi ngoài ông già Thiệt, và Thơm...

Ông chú có tới không. Nếu mình nghe lời ông mà sống căn nhà sang trọng đó thì có lẽ tôi đã được những ông bác sĩ, người ăn người làm cứu chữa, hầu hạ. Nhưng có chắc ông muốn tôi về sống với ông như một người cháu, có chắc ông

142 | Dương Nghiễm Mậu

tin tôi là cháu ông, hay đó chỉ là một màn kịch noi đó có phải là một sự nhầm lẫn nào? Một đứa con trong gia đình được của mẹ, anh chị chăm sóc như thế nào? Tôi không được biết những điều đó, chẳng cần gì hơn, tôi chỉ cần được sống trong một gia đình mà những người thân đối với tôi như một ông chủ ngựa đối với ngựa thôi, tôi cũng đã thấy hài lòng lắm rồi.

Trông những ông chủ ngựa vuốt ve con vật, coi xem người trông nó có cho nó ăn đủ không, đã chích thuốc ngựa bệnh chưa, coi lại móng xen có tốt không, đã mòn chưa, coi chuồng có sạch không, tắm có còn bẩn không, thóc ăn có nhiều một không. Trông thấy ngựa được nuôi mà tôi thèm, chắc những con ngựa đó kiếp trước tu ghê lắm nếu không đâu được sung sướng như vậy.

Ông già nói tới những con ngựa đua hay được bảo lãnh bạc triệu, chủ tự hào về nó, mỗi khi ở trường đua ra đều có y sĩ khám bệnh, tiêm thuốc bổ... nghĩ tới thế tôi thấy thiệt thòi quá lắm, nếu mình là một con ngựa đua. Nhưng đâu phải mọi coi ngựa đều sung sướng, tôi đã nhìn thấy những

con ngựa già kéo xe, những con ngựa bắn thủ, chậm chạy bị đánh đập trên đường phố, nó cố gắng lồng lên, nhưng với những hàng hóa chất đầy, những người ngồi nặng trĩu, khiến cho nó cố gắng tưởng như đôi chân nhỏ gầy oằn đi, rồi một hôm nào nó lăn ra đường, người ta mang nó vào trong lò thịt. Phải, thịt ngựa cũng ăn được. Rồi những con ngựa trong trường đua, khi không còn những nước đua lưng lẩy, nào đâu có được cưng chiều, thỉnh thoảng người ta cho ra sân sau khi chích cho một mũi thuốc kích thích, trong cơn say cố gắng lao lên, sau đó lả đi vì kiệt sức...

Như vậy thì phải đâu những ông chủ thương ngựa, quý ngựa. Người ta thương quý vì những nguồn lợi người ta gặt hái được về nó. Ngựa là để đua, để kéo xe, không dùng được thì mang làm thịt, có ai nuôi ngựa để nuôi bao giờ... Người ta cũng vậy phải không. Như tôi không còn sức khỏe, không còn làm việc được nữa có ai trả tiền, nuôi tôi không, chắc là không, lúc đó người ta gọi đó là phường vô dụng...

Tôi khát nước quá, tôi muốn gọi thành tiếng, nhưng gọi ai. Tôi không có một bà mẹ để gọi, một người cha để gọi, không có một người anh, người chị, người em để nhờ cậy, tôi chỉ có những người dung lấy làm thân thiết, đó là ông già Thiệt, cô Thơm, những bạn bè. Nhưng đâu phải những người đó lúc nào cũng ở bên mình, họ còn có những sợi dây liên lạc máu mủ bền chặt thắm thiết để lo đến, họ còn có đời sống của họ...

Tôi thấy tủi thân. Sống cơm hàng, ốm nhà thương, chết nghĩa địa thí. Một người tôi thường gặp nói với tôi như vậy. Không đơn giản như thế. Ai giúp mình vào nhà thương, ở nhà thương người ta giúp mình thế nào... Mỗi lần những cơn bệnh ập đến tôi thấy những buồn phiền tăng thêm, nhưng tôi cũng không có cách nào thoát ra tình cảnh đó, tôi không thể tạo ra một ông bố một bà mẹ, một người chị, người em, những họ hàng xa gần, tôi chỉ có một đường thoát ra; có một người vợ, và như bắt đầu từ đó tôi là một ông tổ...

Tôi nhắm mắt lại. Cơn váng vất đè nặng. Nhưng có một người vợ đầu phải là chuyện tôi có thể giải quyết được dễ dàng, mà có vợ đã chắc có hạnh phúc không? Tôi hoài nghi lắm...Tiếng thủy tinh vỡ tan tành; tiếng động nhức chích vào óc khiến tôi choàng tỉnh dậy, chiếc ly trên tay tôi đã rơi vỡ. Tôi mở mắt nằm in, chừng như chân tay tôi cũng đã thoát ra khỏi sự điều khiển của tôi. Tôi nhận thấy có tiếng chân bước tới gần, và hấp tấp, tôi nhận ra có người bước vào trong phòng, tôi nghiêng người nhìn thấy Thơm, chiếc áo ngắn đen, tóc bới cao, khuôn mặt tối...

– Anh thấy tỉnh chưa?

Tôi nghe rõ tiếng nói nhẹ nhàng:

– Anh khát nước quá...

Tôi cố gắng nói thành tiếng tôi nghe thấy tiếng nói của tôi khô nghẹn bập bùng trong tai, tôi muốn nói nhiều tiếng nữa nhưng không đủ hơi để nói, mắt tôi mãi không muốn mở ra lâu, miệng khô cháy, tôi nhắm mắt lại.

– Để em đi lấy nước cho anh..

Lúc sau Thơm trở vào, nàng giúp tôi kê cao đầu lên chiếc gối, nàng bưng ly nước lạnh để vào môi đổ cho tôi, từng chút nước làm tôi tỉnh lại, nhưng càng uống càng thấy khát, tôi nuốt nước một cách vội vàng hấp tấp. Một tay bưng ly nước, một tay Thơm để lên trán tôi, nàng ngồi nơi chiếc ghế đầu. Giọng nàng đều đều:

– Y tá người ta nói anh bị thương hàn, may là nhẹ, anh mê man làm cho ba em lo quá, nhưng người y tá nói không lo, chích ít mũi rồi khá, cần cử ăn thôi, anh thấy khá không?

– Anh bị mấy ngày rồi...

– Anh không biết à, mới có hai ngày, mấy ngày trước đã bị mà anh không lo nên mới nặng vậy, anh gan lắm mà...

Tôi đã uống hết nước nhưng vẫn thấy khát; tôi cứ để nguyên môi trên miệng ly, lúc sau Thơm mới nhận thấy, bỏ ly ra, nàng đứng dậy, bỏ chiếc

ghế vào sát trong tường, cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới nền gạch. Nàng nói:

– Cái bộ ly này ba em mua phải thứ ly thiệt kỳ, vỡ là tan nhỏ như những hạt lựu, đây là chiếc cuối cùng. Thôi anh nằm ngủ đi, còn sớm, chút nữa ông y tá lại chích cho anh, em đã nấu cháo cho anh rồi, người ta nói nên ăn đói cho mau lành...

Thơm đã ra khỏi cửa, tôi nằm im và thấy mình tỉnh lại, mới có hai ngày mà tôi tưởng đã lâu lắm... ông Vượng có đến không, chắc ông đã quên đứa cháu hèn kém, chắc ông đã không còn muốn đóng món kịch đó nữa. Người đàn ông trong rạp chớp bóng, trong gian nhà nhỏ như một con vật, người đàn bà nóng bỏng, dĩ thỏa, buổi chiều mệt nhọc...

Tôi nhớ những chuyện mới xảy ra, có phải những điều ấy đưa tôi tới cơn bệnh? Cơn say hôm nào, Thạc đã đến đâu? Ngưỡng đi đến đâu? Sao không thấy Quảng ghé lại, nó còn sống với những lá đơn xin việc, những cố gắng vượt lên?

Đức chắc vẫn tươi cười trong gia đình đầm ấm của nó? Sao giờ này tôi mong một người nào đó tới thăm, nhưng sao không có... Mi mắt tôi nặng xuống dần cùng với những khuôn mặt không rõ ràng hiện ra. Rồi mình sống mãi như thế này sao? Tôi thiếp đi dần dần...

Những ngày nặng nhọc trôi qua, tôi bình phục lại dần dần với những tô cháo lớn, tôi đã không còn tiếp tục chích thuốc như những ngày trước nhưng vẫn cảm thấy đau, khó chịu nơi hai bên hông, nơi những mũi kim đã không ngừng chích vào đó. Thơm mua cho tôi một ít hộp sữa để ăn thêm, tôi nhìn những bát cơm thấy thèm nhưng không dám ăn, theo lời dặn dò kỹ lưỡng của người y tá, phải qua hai tháng hãy ăn cho chắc, tôi bắt đầu làm việc trở lại, nhưng ông già Thiệt nhất định không cho tắm bồn ngựa, tôi trông bồn nó mà thương hại, ông già không chăm sóc chúng cẩn thận như tôi, làm thế nào được, tôi chỉ quét quấy ít nhiều. Sau những lần cúi xuống ngừng lên thấy mệt, tôi hiểu tôi không được khỏe như những ngày trước, tay tôi run hơn, đúng là con gà chết, tôi không muốn được như

vậy, nhưng có người đã nhìn đôi tay của tôi ước muốn như vậy, nếu được như vậy hẳn sẽ không phải đi lính, không sợ chết, người ta nói với tôi về những người không chịu chữa bệnh, nhịn ăn, làm cho đau, cho gầy không phải đi lính, nhưng họ có hiểu đâu rằng làm một người ốm đau, gầy yếu, làm một con gà chết như tôi đâu có sung sướng gì. Không ai muốn phải đi lính hết, không ai muốn chết hết, ai cũng sợ chết hết, nhưng chắc chắn không ai muốn sống trong ốm đau, bệnh tật, sống không ra sống...

Nhưng thật là khó nói, Quảng đã nói với tôi như vậy, nó nói: không nên nói gì hết, nó kỳ lắm, chỉ nên im lặng thôi, mày phải bước vào trung tâm nhập ngũ, phải bước vào nơi gọi là ngưỡng cửa quân đội mới biết được. Mày không can dự đến những người chung quanh, mày là gà chết rồi, mày không được nói gì hết, vâng, tôi hiểu như vậy, nếu mình không như người ta không được nói người ta, mày không đạo đức mày không được chê người khác... Mày phải làm rồi mới được nói. Tôi ở ngoài, tôi không có gì hết... Phải, tôi biết thân tôi. Nhiều lúc tôi muốn được như Thạc,

như Ngưỡng, nhưng nhìn nghe Quảng nói tôi lại không muốn, tôi muốn được như Đức, phải, đời sống Đức chính là đời sống tôi mơ tưởng. Ai mà không muốn được sống như thế, nhưng sao nhiều khi tôi thấy chừng như Đức cũng không hài lòng với đời sống ấy? Như vậy là sao? Chừng như mỗi người đều có những khô tâm, chẳng ai được hài lòng.

Như vậy thì biết làm sao. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy Thơm mỗi lúc một xinh đẹp hơn, có phải tôi có cảm tình nhiều hơn, có phải tôi bắt đầu mê nàng không? Sao lại không ngỏ ý với nàng, rồi nếu được cưới nàng làm vợ, biết đâu tôi không được sống trong hạnh phúc...

Ngồi im lặng trong bóng mát của mái nhà, tôi lơ đãng nhìn ra bãi cỏ xanh, những hàng cây phía ngoài, một bông hoa vàng trên hàng rào khiến tôi chú ý, Thơm ngồi nơi cửa bếp chuyên nước mắm từ trong chiếc tĩnh xi măng sang những chiếc chai, mùi nước mắm nồng khó chịu. Chợt Thơm la lên:

– Giúp em chút, lẹ lên...

Tôi đứng vội dậy, đi lại nói:

– Gì đó...

– Giữ giúp em cái chai không đổ hết bây giờ..

Thơm đang lúng túng với tỉnh nước mắt trên hai tay, chiếc chai đã đầy nghiêng đổ vào chân nàng, một ít nước mắt đã tràn ra khoảng gạch.

– Lãng nhách à, mùi hôi thấy mà gớm...

Tôi vừa nói vừa giữ chắc lấy chiếc chai cho Thơm dời chân và bỏ chiếc tỉnh xuống, nàng ngẩng lên, mặt đỏ ửng.

– Một chút thôi mà kêu, khi ăn sao anh không kêu, người khác chịu hôi thì được, mới một chút đã la trời.

Tôi nghe tiếng Thơm nói như có vẻ gì thân mật, hơi đùa cợt, khác hẳn với những thời gian

trước. Thơm thu xếp những chiếc chai bỏ vào trong, Lực tần ngần đứng nhìn nàng ra vào, Thơm nhận thấy, nàng nói trong ra:

– Kêu hôi sao không rửa tay, còn chờ người ta rửa tay nữa sao?

Tôi mỉm cười không nói, chợt tôi thấy ông Thiệt đang từ trên cầu lạc bộ đi xuống; tay cầm một tờ báo đọc có vẻ chăm chú, trong khi chân bước đi vội vã, ông ngừng lên nói lớn:

– Lại có người kiếm này, trúng phúc mà...

– Cái gì mà trúng với trật vậy?

Ông Thiệt đưa trang tư tờ báo cho Lực, chỉ vào trong một chỗ đóng khung, ông Thiệt nói:

– Thầy quản lý coi thấy, xem lại chắc đúng là anh rồi, coi có phải không?

Lực nhắm đọc: *Tìm cháu: bà Đặng Thị Bách muốn biết tin của người cháu là Nguyễn Văn Lực con của Nguyễn Văn Khê và Đặng Thị Tư... thất*

lạc đã lâu. Cháu được tin này hãy tìm dì. Ông bà nào biết cháu Lực ở đâu cho chúng tôi biết tin xin hậu tạ...

– Đúng không, còn ai nữa, thầy quản lý đọc rồi mở hồ sơ ra thấy đúng.

Lực đứng im, lại một sự nhầm lẫn nữa sao? Nhưng nhầm gì lại có cả tên cha mẹ, hay là một trò chơi gì đấy, một người mới nhận là chú, nay có người nhận là dì, thật tôi không biết được tìm tôi làm gì, sao bao nhiêu năm không ai tìm tôi bỗng bây giờ tìm tôi chi vậy. Lực nhìn ông già Thiệt mặt đang ngây ra như chờ đợi, còn Thơm tay còn cầm chai nước mắt cũng đứng im nghe chuyện, Lực đưa tờ báo lại cho ông Thiệt.

– Chắc người ta nhầm lẫn gì đó; cũng như ông Vượng chứ gì...

Nói xong Lực đi ra chỗ máy nước rửa tay, ông Thiệt đọc lại tờ báo, Thơm cũng ngẩng cổ lên ngó vào tới tất cả sự tò mò. Hai cha con chừng như có một ngờ vực gì đó. Vậy chứ Lực là người thế nào,

một người đâu phải tồi gì mà chịu đi làm một thằng nuôi ngựa. Ông già Thiệt như thấy một cái gì không hợp lý, một cái gì có vẻ bí ẩn; sao Lực lại không chịu về sống với người chú giàu có đó, nếu không phải chú thi ai người ta nhận, nhận mà có lợi gì đâu, hay vì một bất mãn nào khiến cho Lực không chịu sống trong gia đình, như những người cũng từng bỏ gia đình... Ông Thiệt nhìn Lực nói:

– Chắc người ta không lầm đâu, trước người ta không kiếm có lẽ vì nghĩ anh còn bé, nay chắc người ta nghĩ đã lớn có thể tìm được; thật sự người ta muốn giúp đỡ chẳng hạn... Làm gì mà trúng phóc cả thế... Cả cái ông Vượng nữa; vậy chứ anh chỉ thích làm thằng nuôi ngựa thôi sao, sung sướng gì, tôi chẳng đành được... Cứ thử tìm người ta xem, biết đâu anh không được tin của cha mẹ...

– Chắc chắn cha mẹ tôi chết rồi, nếu không tôi đâu phải sống trong trại tế bần, tôi chắc người ta lầm...

Lực lặng lẽ ngồi xuống ghế trở lại, ông Thiệt không nói nữa, ông cầm tờ báo trở lại câu lạc bộ về không hài lòng, chắc vì ông thấy Lực không sốt sắng, vui mừng về một điều mà ông nghĩ là cần thiết, Thơm trở lại với công việc... Lực thấy đầu mình rỗng không ...

o O o

Qua hai độ đầu Lực đã cảm thấy chán muốn ra về, ông già Thiệt vẫn tiếp tục nói về con Phi Yến, ông tiếc con ngựa đó, nó không phải là con Phi Yến của một thời nào đã qua, con Phi Yến vẫn là con ngựa hay nhất trên vòng đua, nhưng nay thì không còn như vậy nữa. Ông muốn chờ độ thứ tư. Tôi tin tôi không bao giờ là một thằng nài được. Nhưng biết đâu cha tôi đã là thằng nài, như cái thằng nài vừa bị đánh đổ máu miệng ra đó khi nó cố gắng níu con ngựa Hạnh Thu lại. Tội nghiệp, chỉ vì đồng tiền, chỉ vì sự gian lận, cha tôi cũng đã là một tên nài như vậy sao? Sau mỗi lần như thế cha tôi được bao nhiêu tiền

mang về cho mẹ tôi? Nhiều tiền làm sao mà tôi sống trong một nhà tế bần...

Nắng oi bức, nền xi măng khô bỏng, những chiếc dù che lên cao màu sắc lộng lẫy như những bông hoa lớn quá độ, những tờ báo che lên đầu. Trên cổ người đàn ông đứng bên mô hôi đang chảy xuống những ngấn cổ đầy thịt, trên má phúng phính, dù vậy ông vẫn hăng hái, miệng nói luôn không ngừng, đôi mắt giấu trong đôi kính gọng vàng. Đầu hớt cao lộ rõ những chân tóc hoa râm. Một người đàn bà ngồi dưới một cây dù đang mút cây kem... Lực nói với ông Thiệt:

– Tôi về trước ông già.

– Không hùn à?

– Hùn chứ, tôi gửi tiền ông.

Đưa tiền cho ông Thiệt rồi Lực bước xuống, ra khỏi cửa. Đứng dưới những tàn cây ở hông trường đua, nhìn dãy nhà trước mặt, không khí ồn ào của những hàng quán chung quanh bỗng Lực thấy mình như choáng váng. Đi đâu giờ này,

buổi chiều chủ nhật trở về nằm trong cái chuồng ngựa sao, Lực nghĩ tới Quảng. Mình tới hẳn. Chuyển xe ngựa nặng nhọc trên con đường nắng khô. Bụi lên từng cuộn cùng với những giấy và lá bay làm thành những cơn lốc xoáy. Ánh nắng làm chùng dây nhà cất không đều nơi ven đường, và như thấp hàng cây cao không lá. Qua mắt nhìn, nhiều lúc cảnh vật như nhòa đi đối với tôi. Chân ngựa gõ từng tiếng mau đều, rõ trên mặt đường. Từng lúc người xà-ích già lại la lên và chiếc roi da quất mạnh trên mông con ngựa già, trên lần lông màu nâu ánh tôi nhìn thấy như những thớ thịt của nó chuyển động và lúc nào chùng như nó cũng cảm thấy lo sợ một ngọn roi quất thêm lên trên đó. Ngõ hẻm, đồng rác chất cao. Đám ruồi nhặng bay ào lên khi tôi ngang qua. Chiếc ghế bố kê nơi chân tường ven lối đi, một người nằm ngủ tờ báo cũ rách che trên mặt. Cánh cổng đóng. Lực áp mặt ngó vào trong. Bóng tối. Lực lên tiếng gọi. Quảng... Quảng... Không một tiếng động. Con ngõ còn sâu hút vắng bóng người. Nắng đầy trên lối đi trải xi măng chỗ cao chỗ thấp. Quảng. Quảng...

Không khí vắng lạnh. Lực áp mặt vào quan sát, khoảng hiên chỉ có một chiếc xe đạp cũ dựa bên dưới chiếc cửa sổ đóng một cánh. Hay nó không còn ở đây. Hay nó ngủ trong nhà sau. Chợt cánh công từ từ hé ra, khuôn mặt một người đàn ông nhợt nhạt thò ra, đôi mắt nhìn ngây dại, cái đầu... Cái mặt thụt ngay vào. Không phải Quảng. Cha nó đó sao. Cửa vẫn hé mở. Tôi chờ đợi. Quảng, Quảng. Tôi gọi tiếp. Cánh cửa mở rộng ra hơn. Một đứa nhỏ đi hẳn ra ngoài, nó có vẻ sợ sệt, nó nói vội vàng:

– Anh Quảng không có nhà...

Đôi mắt mở lớn đầy lo âu. Chắc là em nó. Tôi hỏi:

– Em là em anh Quảng hả.

Đứa nhỏ gật đầu. Nó khoảng sáu bảy tuổi. Chiếc áo hoa bần; chiếc quần đen nhàu nhượi. Tôi nói tiếp:

– Anh Quảng đi hồi nào?

– Dạ không biết...

Nó vừa nói vừa quay trở vào và khép cửa lại. Tôi đứng im, chợt cánh cửa lại động. Khuôn mặt người đàn ông lúc trước lại thò ra nhìn giáo dác rồi thụt vội vào, lần này cánh cửa đóng lại theo. Tôi nắm tay đập một hồi vào cánh cổng sắt, tiếng động vang dội, một người đàn ông ở nhà bên mở cửa nhìn sang, bên này một người con gái thò mặt ra ngoài trời nắng. Tôi đá chân vào cánh cổng một lần nữa rồi trở ra, hai bên những người lạ đứng ngó, chắc họ nghĩ tôi điên, tôi thấy khó chịu. Hơi đất nóng hừng hực, không một cơn gió nào. Phải rồi, Chắc chắn cha tôi phải là một thằng nài. Chưa chừng ông nội tôi cũng là một thằng nài, và bao nhiêu người khác, cho đến tôi rồi cũng là một thằng nài, nhưng là một thằng nài bất lực. Con chó. Tôi nghĩ thế. Tôi muốn điên lên, một thằng nài, một con ngựa kéo xe, một con chó, một con cừu... Lực ơi!

Ngựa trắng. Ngựa trắng. Tôi đọc lên thành tiếng bảng hiệu của tiệm nước bên kia đường. Tôi bước xuống, băng qua. Tiếng nhạc oi bức

thoát ra khỏi khung cửa nhỏ. Tôi bước vào. Hai dãy bàn thấp bám sát vào hai bên tường. Những chiếc ghế xanh đỏ bám vào những chiếc bàn. Lổ nhỏ mấy thanh niên ngồi ngang ngửa trước những ly nước. Tôi ngồi vào phía trong. Một cô gái mặc chiếc áo trắng dài dành cho các chiêu đãi viên bước ra. Môi đỏ thắm. Mấy bò? Mấy chục? Bọn nó nói với tôi bây giờ điểm nhiều lắm. Nghề bị cấmn làm cho ở chỗ nào cũng có nhiều điểm với những bảng hiệu khác.

– Uống gì?

Cái lối hỏi đó không phải là lối hỏi một khách hàng. Tôi lặng lẽ nhìn da mặt nhợt nhạt, mớ tóc uốn, dáng ẻo lả làm bộ. Sinh ra giống đực rồi sinh ra giống cái uốn ẹo này khác, sao mà kỳ vậy. Có nài giống cái không đa. Nếu có nài giống cái người ta có lẽ sẽ không kéo xuống mà đánh. Nhưng chắc người ta lột quần áo...

Người con gái đứng một tay chống vào háng, một tay quay quay chiếc mở bia trên tay buộc vào mảnh vải đỏ nhỏ dùng làm khăn tay.

– Uống gì?

– Băm ba....

Đôi mắt nguýt dài. Tôi vút bỏ mẫu thuốc bỏ trên bàn xuống nền gạch đỏ trắng. Tiếng hát kêu đường trong chiếc máy rè rè ồn ào. Một thằng ngồi bên kia ngúc ngúc cái đầu, chân đánh nhịp, miệng thổi sáo theo bài hát. Nó rồi cũng thành một thằng nài gian lận. Chắc cha nó làm nài gian lận đã bị đánh chết. Nó ngồi với hai thằng khác. Phía ngoài có hai thằng. Vị chi là có bốn thằng. Một thằng khác nữa vào kéo theo một con cái mặc váy đỏ. Chiếc áo thung những sọc đen trên nền trắng. Hai đứa đi vào chiếc bàn phía trong tôi. Thằng đó kéo chiếc ghế phía sau cho con cái, nó ngồi ra phía tôi cách một chiếc ghế và cái bàn. Con nhỏ có khuôn mặt tròn bụ bẫm. Chắc cha nó là một thằng nài không gian lận và chủ đuổi khỏi bãi ngựa. Phúc cho nó. Nhưng chắc cha nó sau đó đi làm bồi ăn nhiều bơ sữa nên nó mới béo tốt mập mạp như thế. Chà còn nhỏ mà hai cái vú bự. Thật là đã. Đến ngạt thở mất. Mẹ nó

phải là một con heo nái tốt lắm, tốt lắm, khổ cho cha nó biết chừng nào.

Tiếng nổ giòn, chiếc ly đá hơi nghiêng, nước vàng nhạt, chiếc ly để xuống mặt kính bàn. Khác gì một thứ nước đá khi một nhọc. Đưa lên miệng làm một hơi. Tôi tỉnh lại. Thật dễ chịu. Cái thứ nước đá này nhiều khi thật khoái. Tôi kiểm điều thuốc châm hút. Giọng hát ề ề; mẹ bọn nó hát với xướng, văng tục ra nghe hay hơn, mẹ bọn nó hát gì kỳ vậy. Nếu có thằng Ngưỡng ở đây. Nếu có thằng Thạc ở đây. Mẹ bọn nó. Mà phải biết bọn tao về đây chán lắm, không muốn về, có về là để đi chơi gái thôi, mà nên biết thế, chơi gái ở đây khoái hơn những nơi khác, chúng nó thơm tho, sạch sẽ hơn, chúng có nhiều nghề hơn, mà hiểu chưa. Tao về mà mang theo lựu đạn là chuyện đó, nhiều khi muốn làm những chuyện như vậy, nhưng sau đó nghĩ lại, cứ nghĩ lại là tội nghiệp... Cái thằng lúc nào cũng ồn ào, lúc nào cứ như ôm sẵn bên người một trái bom đã châm ngòi nổ...

Tôi không có được những điều Ngưỡng, Thạc có, tôi chỉ có sự bất lực. Tôi chỉ là gà chết. Nhưng

có lúc tôi nghĩ gà chết có đời sống vinh hiển của gà chết và tôi muốn... Tôi muốn,..

Một chai nữa. Con nhỏ chừng như cười. Cười cái gì, gà chết không uống la-de được sao? Cười cái gì, ngó bộ bánh lăm hỏ, giống cái bánh lăm hỏ, cái giống cái dơ dáy, cái giống cái... Tiếng nổ khô, chiếc ly đầy bọt. Con nhỏ cố kéo chiếc váy xuống. Thôi mà em, làm chi vậy, thế được rồi, kéo nó cũng không dài xuống, em đâu muốn vậy, em muốn nó ngắn mà, em muốn phô ra cái cẳng, cái đùi mà, em muốn người ta nhìn mà, muốn người ta... thôi đi các em, đằng nào rồi cũng phải vén lên hay tụt xuống, phải thế không, em cứ ngồi đi, không ăn nhậu gì đâu. Một thằng bước vào, ngồi phía ngoài, nó kéo ghế dựa lưng vào tường, duỗi chân ra ngoài vẻ nghênh ngang. Thằng Ngưỡng cũng có một dáng điệu như thế, điều làm thằng Quảng phát bực. Mày ra chỗ khác nghênh ngang, mày để dùng cái nghênh ngang khi cần thiết, hay có khi phải cúi lưng xuống... Thằng Quảng đi đâu. Cái thằng thế mà cũng có người tình này khác, lạ thật, tôi chỉ có những con ngựa và những

con điểm trong ngõ tối... Nó búng tay. Con nhỏ tiến tới cười. A nó cười. Sao nó cười với thằng đó? Sao nó không cười với mình. Cái thằng đó có thêm chân, thêm tay, thêm đầu, hay thêm cái gì khác? Nó khác mình chỗ nào. Tôi khùng rồi. Bọn nó nói chuyện gì với nhau vậy. Bọn nó ngủ với nhau rồi sao? Tôi uống cạn. Con nhỏ đi vào cũng một chai bia. Tôi kêu một cái nữa. Con nhỏ đi vào, đi ra, tiếng nổ nghe chát tai. Bọt đầy trong ly. Nó đứng lên tiến tới bàn lạnh lẽo cầm lấy bao thuốc của Lực. Nó nhìn vẻ đàn anh. À cái thằng chơi cha người ta đây. Nó trở về chỗ ngồi. Lực ngoảnh sang:

– Làm gì vậy bồ.

Nó lạnh lẽo lấy thuốc ra châm hút. Nếu có thằng Ngưỡng, thằng Thạc. Tôi cười cười:

– Thôi chú bồ, bỏ lại đây, một điều tỏ tình kết nghĩa là được rồi. Làm vậy ngó sao được.

Nó vẫn lặng thinh. Tôi nghe thấy tiếng hát đây ắp trong gian nhà. Con nhỏ từ trong đi ra

quay quay chiếc mở chai. Thằng nhỏ phía bên kia ngó sang cười cười. Con nhỏ ngồi phía trong mút mút chiếc muống trên môi vẽ trêu cợt. Tôi bưng ly đầy làm một hơi, quay sang thằng nhỏ:

– Sao, không nghe sao bồ.

Thằng nhỏ đứng lên, khệnh khạng tiến đến. Tôi đứng lên và nhanh tay cầm lấy chai bia đập xuống bàn, tiếng thủy tinh chát chúa và tôi lao vào mặt thằng nhỏ nó kêu lên thất thanh. Tôi trông thấy máu chảy chan hòa trên mặt túa ra trên hai bàn tay. Người chung quanh ủa ra. Tôi lao người chạy ra khỏi quán. Bắt lấy nó, bắt lấy nó. Tiếng kêu thất thanh vang lên. Tôi lao đầu chạy. Tôi không bao giờ là một con gà chết. Tôi không bao giờ...

Tôi lao đầu chạy. Chừng như những bước chân đang đuổi theo phía sau, tôi chợt nhận thấy mình vẫn còn cầm cổ chai bia trong tay. Tôi vội ném mạnh về phía trước. Những người, những xe cộ, những tiếng động, trời bỗng cháy. Tôi phải thoát khỏi. Tôi không là một con gà chết. Nó tới

số, tôi phải thoát khỏi, nếu có bọn nó, nếu bọn nó thấy tôi hành động như thế... Tôi lao đầu lên nhưng tôi chợt nhận thấy tôi như tan đi, tan loãng vào một thế giới nào Chừng như tôi bay lên thật cao và thân thể trôi nổi trong một bầu khí nhẹ loãng...

Bây giờ nhớ lại thì tôi cũng không hiểu vì sao tôi đã hành động như thế. Khuôn mặt hai bàn tay run che lên và máu chan hòa. Tôi không quên được và sau đó tôi vụt chạy trong buổi trưa nắng như thiêu đốt, tới chạy, tôi thoát vượt lên không ngừng...

Tỉnh dậy tôi thấy tôi nằm trên giường bệnh viện, một chân bị cột chặt xuống giường. Người y tá nói với tôi, tôi đã đâm đầu vào một chiếc xe vận tải đang chạy. Người đó nhìn tôi chờ đợi khi tôi tỉnh lại đó. Tôi nói lúc đó tôi đang trí, người đó hỏi có phải tôi muốn tự tử không. Tôi không biết trả lời sao. Chắc không phải vậy. Nhưng sao tôi lao đầu vào chiếc xe đang chạy. Tôi có nên

thuật lại những gì xảy ra trước đó không. Tôi lặng thinh, Tôi muốn biết những gì đã đến với thằng nhỏ kia? Có phải tôi đã bị chọc tức? Có phải tôi muốn chứng tỏ một điều gì? Tôi cũng không hiểu nữa. Hoàn toàn. Tôi biết tôi bị gãy một chân. Nhiều chỗ đau khác trên thân thể. Tôi hỏi người y tá về bệnh tình của tôi, anh ta nói không ăn nhằm gì, gãy chân không chết. Tôi sờ tay lên trên đầu trên mặt, một ít chỗ sây sát. Người ta hỏi tôi về người nhà. Tôi nhắn tin cho ông già Thiệt, tôi cũng không có ai ngoài ông.

Và vào buổi trưa hôm sau ông già Thiệt đã vào cùng với Thơm, ông mang theo cho tôi sữa, cam, bánh mì... Ông nhìn tôi tội nghiệp, Thơm lặng lẽ nhìn những vết thương trên người. Ông Thiệt nói:

– Diên hả, sao đâm đầu vào xe?

Giọng nói về gì trách móc. Tôi không biết làm cách nào giải thích chỉ cố gắng gượng cười. Ông già Thiệt nói:

– Còn chuyện này nữa, có một bà lại kiếm, cái bà đăng báo đó. Có gia đình nhận không chịu.... Chắc bà ta còn lại nữa. Bà ấy tới hồi tối hôm qua.

– Chắc ông nói cho người ta biết chứ gì?

Ông già không nói tiếp, lúc sau ông nói giọng chậm rãi:

– Thì cứ yên xem là chuyện gì, sao bỗng nhiên lại có người nhận là chú, có người nhận là dì, mất gì đâu. Mình để coi chuyện gì sẽ đến, biết đâu không tìm ra cha mẹ...

– Tôi không tin tôi có cha mẹ.

– Vậy chui ở dưới đất ra à?

Ông già xịu mặt, bủi môi vẻ khó hài, Thơm ngồi bên mồm cười với câu nói của người cha. Lực lạng lẽ ngó ông già Thiệt:

– Cha mẹ tất nhiên là có, nhưng tôi tin họ chết cả rồi và chẳng còn ai thân thiết. Chắc chắn đây là một nhầm lẫn, họ không thể có liên lạc gì

với cha mẹ tôi. Thà không hay biết gì đi cho xong. Đối với ông Vương đó, tôi thấy tôi chẳng có chút thân mật gì, nhận ông thì sướng à, chắc không, tôi quen sống với ngựa rồi, sống với những người đó tôi thấy khó chịu lắm. Nào tôi thù oán gì với họ đâu. Tôi không muốn nghe gì về những điều tôi không tin, tôi không biết... Khổ tâm biết bao nhiêu nếu bay giờ bỗng nhiên người ta đưa đến cho mình một người được gọi là mẹ mà mình thấy đó là người lạ, bất cứ một người đó ở ngoài đường kia cũng đóng được vai trò đó, ông thấy vậy không, thôi mặc họ đi... Ông đâu phải sinh ra tôi, nhưng chắc người cha sinh ra tôi đã giúp tôi bằng ông chưa?

Thơm muốn tôi kể lại tai nạn. Tôi nói không biết đã xảy ra như thế nào chỉ biết khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm ở đây và một chân bị gãy. Tôi nói có lẽ tại buổi trưa say nắng và khi qua đường bị chóng mặt không để ý tới xe cộ. Tôi lúng túng trong giải thích, và tuyệt nhiên tôi không nói gì về những sự việc đã xảy ra, cửa trường đua, chuyển xe ngựa, căn nhà của Quảng, khuôn mặt người

đàn ông, quán nước những bàn ghế và cái thangka đó, cùng là chai la-de trên mặt bàn cùng những tiếng động và buổi trưa nắng...

Thơm hỏi tôi có đau không. Tôi cố gắng phác một nụ cười trên môi, chỉ xuống chân nói, nếu nàng như vậy thì sẽ ra sao. Nàng nhăn mặt. Ông già Thiệt ngồi một lúc rồi đứng lên đi từ phòng này sang phòng khác, ngó ngang, nghe ngóng, những cảnh tượng về bệnh tật, tai nạn khiến cho ông nhiều khi nhăn nhó, ngạc nhiên, chùng như những điều ông thấy ngoài những điều ông nghĩ. Lúc trở vào ông nói giọng ngạc nhiên: một người bị mất cả hai chân, Một người bị đứt mất cu vì lựu đạn, một đứa trẻ bị cháy một bên đầu mà không chết. Một người bị bắn thủng ngực từ trước sang sau lưng mà vẫn sống. Thật là kinh...

Hết giờ thăm, ông Thiệt và Thơm ra về, tôi nằm lại một mình bên những con bệnh khác. Bên sát với tôi một người phải treo cả hai chân lên cao, ông bị gãy mảị tận trong háng, ông ta đã già chịu vết thương quá đau nên tiếng rên

thường đều đều, mới đầu tôi khó chịu về tiếng rên nhưng mãi rồi tiếng rên trở thành như một âm thanh êm ả. Bên kia một người bị gãy nơi nách khiến cho tay phải dạn ra và người ta để vào nách một đoạn gỗ hình thước thợ... Chung quanh chốc chốc những tiếng ồn ào lại vang lên. Trong đêm khuya những tiếng động ngoài hành lang và trong phòng cấp cứu khiến tôi không ngủ được... Như vậy là tôi không bao giờ có thể là một tên nài được. Tay đã run, bây giờ chân lại gãy không biết ra sao.

Những ngày những đêm trôi qua, những bữa cơm khó ăn, miếng thịt mỡ lớn lều bều trong thứ nước đục đen, bát canh nhạt nhẽo... Chờ cho tới khi xương non nhú ra. Người ta đưa cho tôi chiếc phim ảnh lớn, hai đầu xương cách nhau... Cho tới bao giờ, những con ngựa, ông Thiệt và những công việc nặng nhọc, tôi thấy những sự việc đến dồn dập không ngừng, chừng như những sự việc đó đã chờ đợi từ lâu lắm, sao tôi không được yên với những ngày tháng lặng lẽ, những bất trắc đến với tôi làm gì vậy... Trong đời sống bao nhiêu

quãng thời gian người ta phải chịu đựng những tai ương như thế...

Sáng chủ nhật, tôi nằm im nghe tiếng nói lao xao của rất nhiều người, những câu chuyện ngoài đời sống được những thân nhân mang vào trong bệnh viện cho những nạn nhân. Từ chuyện trong gia đình, những buồn lòng và những vui tươi, những tiếng cười và những lời nói thương hại lo âu, chừng như giữa hai thế giới bệnh viện và ngoài kia có một khoảng cách thật lớn. Tôi nghĩ tới khi mình ở trong một nơi không có một chút liên lạc gì với ai, khi đó những ngày tháng không còn những dấu vết, khi đó người ta còn gì nói tới nữa Bây giờ thì nhiều quá, đứa con đã nhận được giấy gọi nhập ngũ, trận đánh ở Cà-Mâu, người này chết, người kia mất tích, người khác bị bắt, cuộc sống những bấp bênh không ngừng nghỉ. Những bà con nạn nhân tới ngồi quanh những con bệnh, những câu hỏi, những câu trả lời được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, người này ra người khác vào, và trong đám những người đó có ông già Thiệt và một người đàn bà đi bên một người

đàn ông đứng tuổi cầm theo một chiếc cặp da. Không có Thơm, ông già Thiệt đến bên nói với người đàn bà, giọng lễ phép:

– Thưa bà đây là anh Lực.

Tôi lặng lẽ nhìn, có phải người đàn bà nhận là dì tôi đó không? Tôi lặng thinh, người đàn bà tạo trên nét mặt một vẻ tội nghiệp rồi nói với sự vốn vã:

– Trời, tội nghiệp cháu tôi. Chắc cháu ngạc nhiên khi gặp dì? Cái cầm, đôi mắt giống mẹ nó như đúc, thật không thể trộn đi đâu được.

– Thưa bà, bà là dì của tôi?

– Phải rồi, dì của cháu...

Vừa nói người đàn bà vừa cúi xuống lôi ra từ trong chiếc giỏ những trái cam đỏ, hai hộp sữa, bốn chiếc bánh giò và một cái chả rán. Bà nhìn Lực nói nhanh:

– Thật tội nghiệp, nếu còn mẹ cháu, nếu được sống trong gia đình. Dì biết có cháu nhưng không biết cháu ra sao, nhiều năm dì có ý tìm nhưng vô ích và lúc nào cũng ân hận, rồi mới đây dì nghĩ có lẽ nên đăng báo may ra tìm được cháu vì bây giờ cháu đã lớn, may sao ông Thiệt đây cho dì biết, thật cháu không may, tai nạn cũng không có gì đáng ngại lắm; dì tính đưa cháu về đăng bác sĩ Tân, có lẽ cháu về đăng đó cho dì dễ chăm sóc, ông bác sĩ Tân lại là chỗ quen biết, ở đây trông thấy dơ dáy quá, thuốc men đâu có được chu đáo...

– Có thật bà là dì của tôi không?

Người đàn bà khựng lại vẻ ngạc nhiên. Những câu nói dài dòng liên tiếp nhau bỗng bị cắt đứt. Lực nhìn mặt bà chờ đợi. Ông Thiệt tỏ vẻ khó chịu. Người đàn ông cấp cập thì mỉm cười kín đáo.

– Cháu không tin sao?

– Cách đây ít lâu có một người đàn ông cũng nhận tôi là cháu...

– Một người đàn ông, ông ta nhận ra sao?

Người đàn bà có vẻ sửng sốt. Lực chậm rãi:

– Ông đở tên Vượng, nhà giàu, ông nói là chú của tôi, ông cho tôi biết về cha và mẹ tôi, nói cha mẹ tôi đã chết hết... Thưa bà, tôi nghĩ chắc có một việc gì đó liên quan tới một tên Nguyễn Văn Lực nào đó, chắc chỉ có thế... Thưa bà, tôi tin chắc tôi không có một liên hệ gì tới ai, tôi cũng không có cha mẹ, xin bà thứ lỗi cho, có lẽ tôi là một kẻ vô thừa nhận. Vâng, đã bao nhiêu năm rồi tôi sống không liên hệ gì tới ai. Dĩ nhiên tôi cũng có cha mẹ, nhưng trong một cảnh huống nào đó khiến những người ấy buộc phải để tôi phải sống một cuộc sống mà những người đó không hài lòng, nhưng biết làm sao được. Tôi mong bà hiểu cho tôi, bây giờ tôi đã lớn, tôi có thể lo cho tôi, tôi không muốn phiền tới người khác. Tôi nghĩ ông Vượng cũng như bà nhầm lẫn và trong đó có một chút lòng trắc ẩn đối với một người hẩm hiu, muốn giúp đỡ, nhưng tôi thấy cũng không cần thiết nữa đối với tôi. Xin cảm ơn

bà, và xin bà yên tâm. Thật tôi không muốn nói gì khác hơn nữa...

Người đàn bà lặng thinh về toan tính. Người đàn ông đi theo xen vào câu chuyện:

– Cậu tin cậu không có cha mẹ?

– Vâng tôi tin thế.

– Nhưng nếu bây giờ cậu có cha mẹ thật nhận, cậu có tin không?

– Tôi không tin, vì nếu tôi có cha mẹ thật thì những người đó đã không để cho tôi phải sống như tôi đã sống.

– Nếu cha mẹ cậu lại cho cậu gia tài lớn thì cậu có nhận không?

– Tôi tin là không có, mà nếu có tôi cũng không quan tâm đến.

– Tôi báo để cậu biết: tòa đại sứ Việt Nam vừa cho biết một công dân Việt Nam sang Pháp đã lâu để lại một gia tài rất lớn, mà theo đó thì cậu là người được thừa hưởng, cậu là con của người đàn ông. Ông ta trước đi lính Pháp, sau đó sang Pháp, ông mới chết để lại số tiền lớn ông dành dụm được. Hiện số tiền đó chờ cậu lãnh. Cậu có tin như vậy không?

– Tôi không tin. Nhưng có một điều tôi muốn biết ông là ai?

– Tôi là một luật sư đã được bà đây nhờ cậy để giúp cậu lãnh số tiền kia.

– Vậy có phải nhờ món tiền lớn đó mà tôi có chú, có dì không... Nhờ món tiền đó chưa chừng tôi sẽ có mẹ, có ông nội, bà nội có đủ họ hàng xa gần, và chưa chừng tôi sắp có thêm những anh em giàu có... Không, tôi tin chắc đó là một nhảm lẫn, tôi không có cha mẹ gì hết, không liên hệ gì với cả người có nhiều tiền kia. Tôi mong bà hiểu

178 | Dương Nghiễm Mậu

dùm tôi như vậy. Cảm ơn ông đã cho tôi biết một sự thật. Tôi xin ông nói giúp với bà đây: hãy để cho tôi yên, tôi là một con gà chết, một con gà chết không liên hệ gì tới ai. Tôi chỉ có những con ngựa...

DƯƠNG NGHIỄM MẬU

NGUYỆT SAN NHÂN VĂN

Giấy phép số: 2163 BTT N3C. HCBC 26.7.1971

Tòa soạn và Trị sự: 61, Lê Văn Duyệt.

ĐT: 99.324

Chủ Nhiệm: NGUYỄN PHƯƠNG KHANH

Chủ trương biên tập: PHAN KIM THỊNH

Quản lý: PHAN KIM